

DEVİRİM KASIRGASI SÜRÜYOR!

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Devrimin bu topraklarda ve dünyada güncelliği, bunun tanımından değil, devrimci kitle mücadelesinin kendi gelişiminden çıkarılmalıdır. Karşıtların mücadelesinin kendi gelişimi, devrimin güncelliğe varacağını kendi içinde taşıyor. Gelişimin çelişkili ve çatışmalı olması, kaçınılmaz olarak devrime varır. Bugün devrim, burjuvazinin sınıf egemenliğini her yerde somut olarak tehdit eden bir noktadadır.

Devrimin, sermaye için somut bir tehdit olması, hareketin kendi gelişiminin sonucudur. Hareketin kendi gelişimine bakalım. Kendiliğinden gelme hareket, her yerde çok sık olarak gündeme geliyor. Kendiliğinden gelme hareket yine sıklıkla ayaklanmalara kadar varıyor. Birçok kimse, kendiliğinden gelme eylemlerde devrimci bir yön görmüyor. Oysa birçok ayaklanma ve devrim, kitlelerin kendiliğinden gelme eyleminden doğmuştur. Ya da kendiliğinden eylemler, devrime dönüşmüştür. Gelişimin başka bir yönü veya süreci kendiliğinden eylemlerde toplumsal farkındalık ya da bilinç ögesinin etkisinin belirgin olarak artmasıdır. Bilinç ögesinin etkisinin öne çıkması, devrimci komünist örgütlerin, devrimci kitle örgütlerinin sayısının ağırlığının ve etkililiğinin artmasından ileri geliyor. Bilinç ögesinin etkisinin öne çıkması, o eylemin, amaçlı bir etkinliğe dönüştüğünü gösteriyor. Böylece hareket, kendisi için harekete, amacı, hedefi olan bir harekete çevrilmiş oluyor. Bu gelişmeler, devrime somut olarak, pratik politika açısından yaklaşmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Devrime salt bir propaganda ve ilerinin sorunu olarak bakanlar, olayların peşinden sürüklenmekten kurtulamazlar.

Devrimin kapitalistlerin egemenliğine somut olarak nasıl bir tehlike oluşturduğunu anlamak için, burjuvazinin politikalarına ve kararlarına bakmak gerekiyor. Egemen sınıf, burjuva devlet ve siyasi iktidar, temel iç ve dış politikasını, devrimi "yakın tehlike" olarak, hemen ve bütün gücüyle bastırılması, savuşturulması, etkisizleştirilmesi gereken olgu olduğu gerçeğine göre belirliyor. Saldır-ganlığı içinde ve dışta tepe noktasına çıkarması, tamamen devrimden kurtulmak içindir. Siyasi iktidar yıpranıp, güçsüz düşerken, diğer burjuva partilerini iktidara hazırlaması hep aynı endişenin, emekçi halkın devrimle iktidara gelmesinden duyulan derin endişenin sonucudur. Varlık nedeni, kurulu sosyal düzeni

ve kapitalistlerin çıkarımı korumak ve sürdürmek olan düzen partileri, bugün buna uygun misyonlarını yerine getirmede her zamankinden çok daha aktifler. Çünkü devrim, durdurulamaz bir güçle ilerliyor.

Ekonomik kriz, çöküş, sistemin çelişkilerini keskinleştiriyor; sadece bu da değil, sınıf savaşının şiddetlenmesinde, iç çelişkiler üzerinde keskinleştirici bir etkide bulunuyor. Dolayısıyla devrim, çelişkilerin yegane, seçenezsiz çözüm yöntemi olarak toplumun önüne gelmiştir.

Bu topraklarda, burjuvazinin sınıf baskısı, çıplak zor biçiminde, hiçbir dönem eksik olmadı. Yüz yıldır, ezilenlere ve sömürülenlere karşı çıplak şiddet, devlet şiddeti uygulanıyor. Halk kitlelerini ekonomik yapıyla tamamen denetleyemeyen egemen sınıf, asker ve polis gücünü ve diğer baskı aygıtlarını etkin olarak kullandı. Devrimci durumun doğduğu koşullarda, burjuvazi kitleleri yönetemediği için, onlara karşı hep savaştı. Bugün sınıf baskısı, görülmemiş düzeye çıkarıldı. Burjuva gerici zincirlerinden boşandı. Fakat, buna rağmen sonuç alamıyorlar. Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve ezilen halklar, şiddetli sınıf baskısı altında mücadele verdi. Faşizmin ve sermayenin hiçbir saldırısı onları, devrim uğruna dövüşmekten uzaklaştıramadı ve uzaklaştıramaz. Burjuva sınıf baskısı ne kadar şiddetli uygulanırsa uygulansın, artık etkisini hissettiremiyor. Devrim uğruna, yeni bir yaşam uğruna her şeyi göze almış devrimci kitlelere karşı sınıf baskısı hangi biçimlerle uygulanırsa uygulansın, hiçbir işe yarayamaz. Devrim engel tanımaz bir güçle ilerliyor.

Politik mücadelenin artan yoğunlaşmasıyla toplumsal devrimin aktüel olması arasında dolaysız bağı var. Politika, sınıfın sınıfa karşı mücadelesidir. Politik mücadelenin belirgin olarak yükselişi, sınıfların iktidar etrafında tayin edici kapışmaya tutuştuklarını tanıtlıyor. Politik mücadele, siyasi iktidar, devrimci sınıfın elinde özgürlüğün etkin bir aracıdır. Sosyalizme siyasi mücadele yoluyla varılır. Devrimin siyasi ve toplumsal yapısı bütünsellik içinde kavranmalıdır. Devrim eski toplumu yok ettiği için toplumsaldır. Eski iktidarı yok ettiği için politiktir. Sınıf mücadelesinde, politik mücadelenin önceliği ve üstünlüğü her noktada kendi varlığını kuvvetle hissettiriyor. Çevre (doğa) sorunu açık bir politik savaşım konusudur. Toplumun karşı kar-

şıya olduğu birçok sorun, politik mücadeleye bürünüyor. Burası kesin. Önemli olan politik mücadelenin devrimci içerikte olmasıdır. Devrimci politik mücadele iktidar mücadelesi, elle tutulur biçimde öne çıkıyor.

Yarım yüzyıldır, sınıf mücadelesinin bütün biçimleri pratikte sergilendi. Proletarya hepsinden geçti. Fakat devrimci politik mücadele emekçiler için tam anlamıyla, kendi durumunun, kendinin bilincine varması için baskın oldu. Deniz'lerden bu yana verilen devrimci mücadele kitlelerin devrimci olarak yetiştirdiği devrimci eğitim oldu. Bugün fabrikalarda, semtlerde, kırsal kesimde ve birçok yerde, devrimi, komünizmi temsil edenler, bu mücadele içinde yetişen kimselerdir. Devrimci nitelikleriyle halk kitlelerini sokağa döken, ayaklandıran, burjuvaziye dövüşüren onlardır. Devrim öncülüğü edenler bu güçlerdir.

Burjuvazi, edilgen evrimcilik üzerinde yürüyen, günlük talepler çizgisinde ilerlemeyi devrimin temel hedeflerinin önüne koyan reformist çizgiyi kendisi için bir tehdit olarak görmez. Çünkü, bu düzeltme, iyileştirmeci anlayış sistemin sınırları içinde kalır.

Yeni bir toplum, reformist, uzlaşmacı, belirsiz çizgiler üzerinde kurulmaz. Yeni toplum ancak belirgin çizgiler üzerinde kurulur. Bunlar, temel devrimci hedeflerdir. Devrimci iktidar hedefidir, devrimci komünizm çizgisinin hedefleridir. Hareketin bağlanması gereken nihai hedeflerdir, hareketin temel hedefinin, günlük ihtiyaçlardan, günlük taleplerden önde tutulmasıdır.

Eski toplum çürümüş, yaşamını tüketmiş bir toplumdur. Bu toplumda yapılacak yeni düzenlemelerin, sosyal reformların hiçbir etkisi olmaz. Toplumun yeniden örgütlenmesi hedefiyle hareket etme, gerçek devrimci hedefdir. Reformist ve oportünist hareketler, devrimin temel hedeflerini ana pratik bir görev olarak önlerine koymazlar. Sahip oldukları uzlaşmacı anlayış ve sınırları sosyal ilişkileri, bunun önünde asıl engeldir. Bununla ilintili olarak, kurulu toplumsal sisteme yönelik eleştirilerini sonuna kadar götürmezler, eleştirilerini, kendi sosyal konularına göre ayarlarlar. Çok kesindir ki, yalnızca proletarya toplumsal konumu gereği, kapitalizme, siyasi iktidara eleştirilerini sonuna kadar götürebilir. Sınıf savaşını hedefine kadar tutarlı bir devrimci çizgiye götürebilir.

Proletarya devrimi başardığı her yerde, hareketin günlük ihtiyaçlarını,

temel hedeflerin önüne koyan uzlaşmacı küçük burjuva anlayışları aştığı için bu sonucu almıştır. Devrimci kitleler varolan maddi sınırlar içinde, çağının koşulları içinde hareket eder. Proleter sınıf bu sınırlar içinde hareket etse de, başarıya ulaşabilir. Burjuva diktatörlüğünü yıka-bilir, eski toplumsal yapıyı yok edebilir. Devrimin temel hedefleriyle hareket ederek ve bu yönde devrimci girişkenlik göstererek sonuca ulaşabilir. Devrimci girişkenlik, ataklık devrimci hareketin ilk çıkışıyla başlar ve bugüne dek devam eder. Devrimin ve halkın öncüsü, tam da devrimci girişkenlik içinde şekillendirir.

İşçi sınıfının görevlerini, baskı açısını sınırlamak, onu günlük taleplerin yerine getirilmesine hapsetmek, emekçileri, kendilerinden kaynaklanan sınırlamalardan kurtaracaklarına, onların önerilerine yeni sınırlamalar koymak, devrimci sınıfın öncü konumunu zayıflatmak uzlaşmacı bir hareketin politikasıdır. Öncülük, öncelikle sonuna kadar tutarlı devrimci çizgi izlemektir. Öncülük, proletaryanın tarihsel görevi olan kapitalizmi yıkmak, sosyalizme geçmek, sınıfları ortadan kaldırmak uğruna mücadele etmektir.

Devrimci işçiler ve devrimci işçilerin partisi insani bir topluma varan, gerçek hareketin itici, yönlendirici, öncü gücüdür. Öncü, düşünceleri ve pratiğiyle, bağımsız devrimci siyasi çizgisiyle öncüdür. Öncü, devrimi ilerinin bir sorunu olarak görmez. Devrimi gerçekleştirmeyi günün sorunu olarak görür. Reformist ve oportünist bakışta öncü tüm tarihsel ve devrimci anlamını yitirir. Proletaryanın tarihsel görevleri, onun öncü rolü, küçük-burjuva partilerin anlayışının çok ötesindedir. Bu görev, tarihin en büyük devrimini gerçekleştirmektir. Böylesine büyük bir görev, proletaryanın tarih yapıcı görevi yüksek devrimci bir bilinç gerektirir. Görüldüğü gibi, dünyayı dönüştürme gibi radikal bir devrim, proletaryanın bakış açısını, misyonunu sınırlayarak değil, sınırlama olmadan gerçekleştirebilir.

Proletarya ve komünistler, sınıf mücadelesinin gelişimine bağlı olarak, mücadele anlayışını şu ilkeyle açıklamışlardır: Koşullar gerektirdiğinde, belirleyici mücadele verilir ve verilmektedir. Emekle sermaye arasındaki sınıf mücadelesinin belirleyici bir dönemde olduğuna uzun süredir belirtiyoruz. Yine, yıllarca üzerinde durduğumuz küresel iç savaş, dünya devrimi iki sınıf, iki dünya, iki güç arasındaki belirleyici

mücadeledir. Belirleyici mücadele şudur ki, mücadele iki karşıt güçten hangisinin kazanacağı, hangisinin üstün geleceği noktasında verilmektedir. Proletarya ve emekçi sınıflar açısından belirleyici mücadele, sonuç alıcı tek eylemle sınırlı değildir. Sonuç almak için bir dizi eylem gerekebilir. Belirleyici mücadele mesela günlük talepler uğruna, temel hedefleri bir kenara itmek değildir. Belirleyici mücadele, temel devrimci hedefleri gerçekleştirecek sonuca götürücü eylemleri örgütlemektir. Devrimi, militan devrimci kitle eylemleri temelinde örgütlemektir. İsyan ve ayaklanmaları örgütlemektir. Ya da kendiliğinden başlayan eylemleri ileriye, devrime kadar vardırırmaktır.

Daha ileriye, devrime kadar gitme anlayışı olmayanlar, hareketi geri çekmek için uğraş vermişlerdir ve aynı çizgide devam ediyorlar. Bu anlayış sahipleri, Gezi Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanlarının daha ileriye gitmesi önünde engel oluşturduklarını. Daha sonra da halklar defalarca sokağa çıktığında, yine karşılarında aynı anlayışta olanları buldular. Bırakın kitlelerin daha ileri gitmesini teşvik etmeyi, eyleme geçenleri pasifize etmek için özel bir çaba gösterdiler ve göstermeye devam ediyorlar. Bunlar, nasıl devrimci teoriyi kendi geri çizgilerine uydurmaya çalışıyorlarsa, aynı şekilde, kitlelerin devrimci eylemleri de kendi durdukları geri düzeye indirmeye çalışıyorlar. Ama pratikte başka bir şey oluyor: Emekçiler, sınıf savaşının katı yasalarına göre hareket ediyor. Ülkeye, kıtaya, dünyaya yayılan ayaklanmaları sürdürürken, eylemleriyle, yenilerini ateşliyorlar. Dünya belirleyici mücadeleler döneminde bulunuyor.

Belirleyici mücadeleler döneminde, öznenin rolü ve önemi olağanüstü derecede artar. Özne, niteliğini güçlendirmiştir. Önceki dönemin öznesine göre, daha tecrübeli, deneyimli, birikimli, dayanıklıdır. Nitelik kendini, pratikte eylemlerde ve örgütlenmede gösterir. Son yirmi beş yıldır, dünyada görülen ve ayaklarca, yıllarca süren isyanlar, ayaklanmalar, mücadeleci kitlelerin niteliğinin yansımalarıdır. Dolayısıyla böylesine ileri durumda olan kitleler daha ileri gidebilir ve gitmelidir.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler yalnızca taşıdığı nitelikler bakımından değil, çeyrek yüzyıldır sürdürdüğü canlı mücadele örnekleri bakımından da, mücadeleyi çok ileri noktalara taşıyabilir. Zafer onlarındır.

Küba Dayanışma Konferansına Yasak

Daha önce de Filistin'le dayanışma konferansının yayınına destekleyen Facebook, bu defa da büyükelçiler, doktorlar, akademisyenler, seçilmiş yetkililer ve işçilerin yer aldığı bir konferansın etkinlik sayfasını yasakladı.

Adı "özgürlük"le özdeşleşmiş sosyal medyanın aslında ne kadar kontrolcü ve sansürcü olduğunu bir kanıtı daha bu son yasak. Biz devrimci ve komünistler de alışığı sık sık paylaşmalarımızın sosyal medya sayfalarından silinmesine, engellenmesine, hatta hesaplarımızın kapatılmasına... Çağın "özgürlüğü" sosyal medyanın "bireysel özgürlük"lerin temsilcisi, ancak halkların özgürlüğünün düşmanı olduğunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz.

Tüm dünyayı sarsan pandemi döneminde sadece halkların değil hükümetlerin dahi "kahra-

manları" olmuştur Kübalı sağlıkçılar ve herkesin gözü onların üzerindeydi, hatta Nobel'e aday gösterilmeleri konuşuluyordu. Bu süreçte dahi Kübalıların yapacağı bir etkinliğin sayfası, Facebook tarafından kaldırılıyor...

13-15 Kasım tarihleri arasında ABD, Kanada ve dünyanın dört bir yanından yüzlerce kişi, ABD-Küba ilişkilerinin tam anlamıyla normalleşmesi için sanal bir konser ve konferans için bir araya gelecek. Trump döneminde daha da sıklaştırılan blokajın ve hatta ABD'lilerin ziyaret yasasının kaldırılması ya da hafifletilmesi olacaktır gündem.

Konferans sözcüsü Cheryl LaBash, "Sanatı, kültürü, konuşmacıları ve tartışmayı birleştiren bu dinamik 3 günlük etkinlik, bize ABD ekonomik ablukasının eşi görülmemiş seviyelere ulaşırken, onu sona erdirme olasılığının asla daha yakın olmadığını hatırlatacak" diyor.

13 Kasım Cuma akşamı Küba, ABD ve Kanada'dan her yaştan ve kökenden sanatçıyı bir araya getirecek konserlerle başlayacak etkinlik. Ardından büyükelçiler, Henry Reeve Sağlık Tugayı'ndan sağlık emekçileri ve çeşitli ülkelerden konuşmacılar iki gün boyunca konuşmalar, tartışmalar yürütecek.

Soralım tekrar: Facebook, Amerika kıtasından halkları birleştirecek bir etkinliği neden yasaklamak ister?

Nijerya'da Halk Ayaklandı

Ekim ayının başlarından bu yana Nijerya, polis şiddetine karşı eylem ve ayaklanmalarla sarsılıyordu. Özel Hırsızlıkla Mücadele Ekibi (SARS)'ın halka yönelik vahşi saldırıları ve katliamları artık halkı sokaklara döktü.

SARS polislerinin başta gençler, insanları darp görüntüleri, en son birini öldürdükleri görüntüler yayımlanınca ülke çapında adalet talep eden protestoları ateşlenmiş oldu.

Birkaç hafta boyunca sokakları terk etmedi Nijeryalılar. 20 Ekim Salı günü Lagos'ta en az bir düzine silahsız eylemci polis ve askerler tarafından katledildi. Eylemler boyunca öldürülen eylemcilerin sayısı 50'yi aşmış oldu.

Ve en son 25 Ekim Pazar günü Nijerya cumhurbaşkanı SARS biriminin feshedildiğini açıkladı.

Ancak SARS'ın dağıtılacağına açıklanması protestoları durdurmadı. Bu defa ordu halkın eylemlerine müdahale etti ve ateş açtı. Bu olay, Nijeryalılar artık korku duvarlarını aşmalarına neden oldu.

Başkent Lagos'ta halk, covid-19 nedeniyle ülkeye gelen ama halka dağıtılmayan gıdaların bulunduğu en az 8 gıda deposunu kamulaştırdı. Diğer tarafta 20'den fazla polis karakolu ateşe verildi. Karakollardan alınan polis giysileri ve silahlar halka açık yerlerde sergilendi. 70'e yakın banka şubesi imha edildi, en az 10 bankadan para kamulaştırıldı.

Ayaklanma Nijerya'nın diğer şehirlerine de yayıldı. Onbinlerce kişi silahlara meydan okudu, özgürlük için ölmeye hazır olduklarını ortaya koydu. Talepler SARS'ın dağıtılmasından Başkan Buhari'nin istifası çağrısına evrildi.

Nijerya petrol zengini bir ülke olsa da, nüfusun çoğunluğu aşırı derecede fakir. Halkın %40'ının aylık geliri asgari ücretin yarısından daha az.

2020 başlarında covid-19 nedeniyle önlemler alınıp kısıtlamalar yapılmasına rağmen yakıt ve elektrik zamları yapılmıştı. Zamlar için sendikalar 28 Eylül'de genel grev ilan etse de, hükümetle görüşmeler sonucu kazanılan küçük tavizlerle grev iptal edildi. Üniversite öğretim görevlileri sendikası ASUU, son altı aydır grevde. Sağlık çalışanları da Eylül ayının başlarında daha birçok yerel grevle birlikte iki haftalık bir ulusal 'uyarı' grevi düzenlemişlerdi.

Editör

ABD KÜRDİSTAN'DA NE YAPMAYA ÇALIŞIYOR

Baş tarafı 1. sayfada

Bir başka grup, ABD'nin Suriye'deki varlığını Suriye petrollerine konma amacıyla açıklıyor. Niha-yetinde bir grup düşünce, ABD'nin Suriye ve hatta Irak'taki varlığını IŞİD'le mücadele isteğine bağlıyor ve IŞİD bitirilince ABD'nin de çekip gideceğini ileri sürüyor.

Bu örnekler çoğaltılabilir ama James Jeffrey, 6 Kasım'da yaptığı açıklamayla bizi tüm bu tahmin zahmetinden kurtardı. Bu Amerikalı sülüğün, (bu arada "sülük"lere haksızlık yaptığımızın farkındayız; zira sülükler bazen tedavi amaçlı olarak kullanılabiliyorlar, bu adam ve temsil ettiği devlet insanlığa safi zarardan ibarettir) Syria Direct haber sitesine bir değerlendirme yapıyor. Site, değerlendirmeyi haberleştirirken şu başlıkla veriyor: "Suriye'deki PKK varlığına son vermeye çalışıyoruz"

Aslında değerlendirmenin haberleştirilmiş halinin başlığı çok şeyi açıklamaya yetiyor. Ama "şey-tan ayrımında gizlidir" derler. Başlıktaki açıklık, gerçekte ABD'nin amacının sadece bir kısmını açıklıyor. Diğer kısımları şöyle:

"PKK kadrosunun Suriye'den çıktığını görmek istiyoruz. Bu, Türkiye ile Suriye'nin kuzeydoğusunda var olan gerginliğin temel nedeni. Biz bu gerginliği azaltmak istiyoruz. Çünkü kuzeydoğu dışındaki tüm bölgelerde Türkiye ile çok yakın koordinasyon içinde çalışıyoruz. Kuzeydoğu'da bile dediğim gibi Türkiye ile askeri açıdan bir anlaşmamız var."

Şimdi bu sülüğün bu sözlerle ne demek istediğine yakından bakalım. Birincisi, Suriye'de PKK yok. PKK'nin Suriye'de olduğu iddiası faşist devlete aittir. Anlaşılan ABD, bu konuda Türkiye ile tamamen görüş birliği içinde. İkincisi, Suriye'de PKK ile aynı ya da yakın bakış açısına, aynı ideolojik temele sahip PYD ve Özerk Yönetim var. Yoksa Jeffrey ve temsil ettiği ABD, bu güçleri tasfiye etmek istiyor olmasın? Cümleyi soru biçiminde kurmamıza bakılmasın. ABD'nin amacının tam da bu olduğundan toz zerresi kadar şüphemiz yok.

Devam edelim. Daha doğrusu biz değil, ABD'yi temsil eden, onun politikalarını hayata geçirmekle görevlendirilmiş James Jeffrey devam ediyor açıklamaya. Eğer PYD ve Özerk Yönetim içinde PKK'ye yakın ya da aynı bakış açısına sahip devrimcileri tasfiye edersek Türkiye ile sorunlar halledilecek diyor. Yani amaçları, PYD'yi ve Özerk Yönetim içinde devrimci düşünceye sahip ne kadar kadro varsa tasfiye etmek.

Bunları, işimizi kolaylaştıran itiraflar olarak kabul ediyoruz. İtiraf devam ediyor. Şöyle: "Kuzeydoğu dışındaki tüm bölgelerde Türkiye ile çok yakın koordinasyon içinde çalışıyoruz. Kuzeydoğu'da bile dediğim gibi Türkiye ile askeri açıdan bir anlaşmamız var." PYD ve Özerk Yönetim'in bu nokta üzerinde tekrar tekrar durmalarında fayda olduğunu düşünüyoruz. Türkiye ile askeri anlaşmaları var. Sadece Kuzeydoğu Suriye üzerinde değil, tüm Kürdistan için Türkiye ile bir askeri anlaşmaları var. Bu gerçeği, "Kuzeydoğu'da bile" ifadesinden anlıyoruz.

Aslında, ABD'nin Türkiye ile Kürdistan üzerinde askeri bir anlaşmaya varmış olduğunu anlamak için kahin ya da müneccim olmaya gerek yok. Hakımı teslim etmek gerekirse, zaman zaman ABD'li yöneticilerin bunu açıkça ifade ettiklerini biliyoruz. Son Şengal ve Haftanın saldırıları, ABD'nin Irak-Türkiye ve G.Kürdistan yönetimini bir araya getirip anlaşmalarını sağlamasıyla başlamıştır. Plan, ABD'ye aittir. Kimileri bu planın arkasında İngilizlerin ve İsrail'in de olduğunu ileri sürüyor; imkansız diyemeyiz.

ABD'nin Türkiye ile sadece Rojava için değil, bütün Kürdistan için askeri anlaşmaya vardığını Haftanın, Şengal ve son olarak Gare saldırılarından anlıyoruz. Burada, kendisine verilen rol/görev gereği KDP'nin öne çıkmış olması planın gerçek sahipleri konusunda bir muğlaklık yaratmaz.

James Jeffrey'nin son açıklamasını ve daha öncesi bir yana, son Haftanın, Şengal, Gare saldırılarına birleştirdiğimizde tablo net biçimde karşımıza çıkıyor. ABD, Kürdistan devrimini tasfiye etmeye çalışıyor. Buna Rojava'nın dahil olmadığını düşünen ya da sananlar fena halde yanıldıklarını ağır bir bedel karşılığında görecekler. Tıpkı Serakaniye ve Tel Abyad'ın ABD eliyle Türkiye'nin işgaline açılmasında olduğu gibi.

-II-

ABD'nin Kürdistan Devrimini tasfiye planı yeni değil. Abdullah Öcalan'ı, İsrail'le birlikte tutsak düşürüp Türkiye'ye teslim etmeleri bu planın önemli bir ayağıydı. (Bu arada gerçekten söylemiş olalım, hem Abdullah Öcalan'a bağlılığı dilden düşürmeyip hem de onu tutsak düşüren ABD'ye selam göndermek nasıl bir politika anlamış değiliz.)

ABD'nin Türkiye ile birlikte Kürdistan devrimini tasfiyeye yönelik son planının bir kolu, Türkiye'nin KDP ve Peşmergeyi öne sürerek

G.Kürdistan'da başlattığı saldırıyla devreye girdi.

"Öncisini bir yana bırakırsak, 2020 yılı planlı ortak saldırısının ilk baharda Zini Werté olayıyla başladığını belirtebiliriz. Söz konusu ortak saldırı Haziran ortasında TC'nin Haftanın'ı işgal saldırısı ile devam etmiş, Ağustos ayında tüm Bradost bölgesine yani Xine, Goşine ve Helgurt alanlarına yapılmış, 9 Ekim tarihinden itibaren Şengal'i işgal saldırısı biçiminde somutlaşmıştır."

Planın bir diğer kolu ise, sözünü ettiğimiz James Jeffrey adlı sülük tarafından Rojava'da devreye sokuluyor. "Kürt Ulusal Birliğini sağlamaya çalışıyoruz" bahanesiyle, Afrin ve başka yerlerin işgalinde Türkiye ile işbirliği yapmış ENKS'yi Rojava yönetimine ortak etmeye çalışmakla işe başladılar. Kürt halkına karşı işledikleri suçlardan dolayı Rojava'ya ayak basamayan bu çete, ABD'nin Özerk Yönetim üzerine yaptığı baskı sonucu Rojava topraklarına ayak basabildiler. Ama amaç daha fazlasıydı, yönetime ortak olmaktı.

ABD'nin -ve esasında Türkiye'nin de- bir Truva atı olarak Rojava'da Özerk Yönetime ortak etmeye çalıştığı ENKS'nin oldukça özet bir sicali, onun kimliği hakkında okuru bilgilendirmek açısından yararlı olacak. ENKS şudur:

"Suriye savaşının başından beri ENKS, faşist İhvanı koalisyonunun yanında yer aldı. Bu koalisyonun başını ise Kürtleri parçalamak isteyen ve Kürtlerin hakkını inkar eden Erdoğan çekiyordu. ENKS'nin içinde bulunduğu grup, Halep ve diğer yerlerde YPG'ye saldıran İslami gruplar ve El Nusralılar gibi çete grupları da bulunuyordu. Efrin, Türk devleti tarafından işgal edildiğinde ENKS'li onlarca kişinin MİT'e ve Türk ordusuna, YPG'ye ilişkin istihbari bilgi ve koordinatlar verdiği ortaya çıkmıştı. Efrin'in işgalinin ardından ENKS'li birçok kişi, kente kurulan sözde yerel meclislerde yerini aldı."

ENKS budur ve fazlasıdır. ABD ve perde arkasından Türkiye'nin Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'ne ortak etmeye çalıştığı ENKS işte böyle bir şeydir. ABD, bu sadık uşaklarını, genel olarak Kürdistan devrimini, özel olarak Rojava devrimini tasfiye etmek, burjuva gerici bir çizgiye çekmek için, Özerk Yönetimi bu çeteyle "gücü paylaşmaya" zorluyor. Bunu da açıkça ifade ediyor:

"Pratik amaçlar için bu ittifaktaki Arap ve Kürt unsurları, oradaki operasyonlarımızı istikrara kavuşturmak ve kolaylaştırmak amacıyla birlikte çalışmaya, gücü paylaşmaya ve aralarındaki farklılıkları

çözmeye çalışmaya teşvik ediyoruz."

ABD ile sıkı bir ilişki içinde olduğunu gördüğümüz Rojava Özerk Yönetimi, ABD'nin planlarının farkında mı ve ABD'nin dayatmalarına nasıl bir yanıt verir bilemiyoruz. Ancak, UKH'nin bu planların farkında olduğunu görebiliyoruz:

"Çok iyi biliniyor ki, KDP'nin tüm bu askeri hareketliliği ABD Yönetiminin 6 Kasım 2018 tarihinde verdiği PKK'ye karşı uluslararası komployu yenileme kararı ve AKP-MHP faşizminin PKK'yi yok etme planı doğrultusunda geliyor. Nitekim bu temelde PKK'ye karşı bir ABD-TC-KDP ittifakının olduğu ve 2020 baharından itibaren de PKK'ye karşı planlı bir ortak saldırı yürütüldüğü artık herkes tarafından kabul ediliyor."

Özetlerssek:

1- ABD, Türkiye ve KDP'nin -buna Irak devletini dahil etmek lazım- amacı, devrimci temelde gelişen Kürdistan devrimini tasfiye etmektir.

2- Bu amacın devamı olarak, bu güçler Rojava devrimini tasfiye etmek için de kolları sıvamış durumdadır. Bu planın ilk adımı olarak Rojava Özerk Yönetimine ENKS'yi, askeri güç olarak da "Roj Peşmergeleri"ni "güce ortak" etmeye çalışıyorlar. Bu ilk adım başarlarsa arkasının geleceğinden kimse kuşku duymasın.

3-James Jeffrey'in açıklamasından, bildiğimiz bir gerçeği yeniden duymuş oluyoruz: ABD'nin bu politikası bir devlet politikasıdır, kişilerle kaim değildir. Başka bir ifadeyle, ABD'nin tepesinde hangi şahıs otursun, öz itibarıyla bu politika değişmeyecektir.

4-ABD, Türkiye ve KDP, PKK'ye bir savaş dayatıyorlar. Bu çok açık. Bu savaşla PKK'yi tümden tasfiye etmeyi amaçlıyorlar. PKK'nin böyle bir savaştan kaçınmaya çalışması anlaşılır bir politikadır. Ancak bazen karşı tarafın dayatması savaş kaçınılmaz kılabilir. Bu ihtimal akılda tutularak, Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin, işçi ve emekçilerinin son derece açık ve net biçimde emperyalistlerin, faşist devletin, gericiğin planları karşısında UKH yanında yer almaları gerekiyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, Kürdistan halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin çıkarları bu politikada yatıyor.

Bir kez daha: Emperyalizm, ezilen ulusların baskı ve kölelik altında tutulmasını amaçlar. Fransız ve diğer Avrupalı emperyalistler buna dahildir. Burada istisna yoktur.

"Hareketimiz Etrafında Kenetlenelim"

HBDH Avrupa, 1.Konferansı'nı gerçekleştirdiğini duyurdu, faşizme ve emperyalizme öfkesi olan tüm demokrasi güçlerine, hareketleri etrafında kenetlenme çağrısı yaptı.

17-18 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilen 1. Konferans'ta önumümüzdeki süreçte yapacakları eylem programına dikkat çekildi. Konferansa, Avrupa sahasında çalışmaları olan PKK, MLKP, MKP, TKP-ML, TİKB, DKP ve TKEP/Leninist'ten delegeler katıldı.

Saygı duruşuyla başlayan konferans, HBDH ve KBDH Avrupa Komitelerinin çalışma raporlarının okunması ile devam etti. HBDH merkezinin 12 Ekim'de başlatmış olduğu "Faşizmi Yıkalım, Özgürlüğü Kazanalım!" hamlesinin Avrupa'da yürütülüş biçimine dair yapılan tartışma ve planlamanın ardından, Avrupa faaliyetlerinin başlamasıyla birlikte, Türkiye ve Kürdistanlı politik göçmenler içerisinde bir heyecan yarattığının altı çizildi.

Konferansta alınan kararlar şöyle sıralandı:

"Konferans kararlarına tüm komitelerin sorumluluğu olması, genel çalışmalar içerisinde HBDH çalışmasının gözetilmesi, olanaklı olan alt bölge ve sahalarda var olan yapılarla yerel HBDH komitelerinin kurulması, tüm ajitasyon-propaganda araçlarının yeniden düzenlenerek sadeleştirilmesi, kitle eylemlerinde başta HBDH bayrak ve pankartları olmak üzere, tüm materyallerin bulundurulması, bölge ve sahalarda KBDH Avrupa'nın alt komitelerinin kurulması, Avrupa'da gençlik çalışması bulunan bileşenlerle Gençliğin Birleşik Devrim Hareketi (GBDH) merkezi biriminin oluşturulması, çıkarılan yayının en yaygın dağıtımının örgütlenmesi, toplum odaklı dış ilişkiler geliştirmek için alt bölgelerden sorumluların belirlenmesi, antifaşist blok kurulması çalışması yürütülmesi."

1. Avrupa Konferansı'nın Türkiye ve Kürdistan devriminin devrimci odağı olma yolunda emin adımlarla ilerlediğini ifade edilen konferansta, "Faşizme ve emperyalizme öfkesi olan tüm demokrasi güçlerini, işçi sınıfı ve emekçileri, kadınları ve gençleri hareketimiz etrafında kenetlenmeye, konferans kararlarıyla etkin ilişki geliştirmeye çağırıyoruz" denildi.

Kobane Kendi Sınırlarının Ötesindedir Artık

HBDH Yürütme Komitesi, 1 Kasım Dünya Kobane Günü dolayısıyla bir açıklama yaptı.

"Hiç duyulmamış bir toprak parçasından, bugün bütün dünyada kutlanan Dünya Kobane Günü'ne uzanan o yol; büyük bedeller, cesaret ve irade ile oluştu. Dört bir yanı düşman ile çevrili, elinde sadece bir-iki sokak kalan özgürlük savaşçılarının çetelere kan kustura kustura aldığı yerin adıdır Kobane" denildi açıklamada;

"Genleri zulüm, vahşet, işkence, kısıpı yok etmeye kodlanmış bir TC devleti gerçekliğinin kendi kanından yetiştirdiği kötü çocukları, Kobane'de duvara toslamıştı. İmkansızlıklar içinde, etraflı türlü türlü düşmanla sarılmış bir pozisyonda Kobane'yi ayakta tutan cüretti,

iddiaydı, halka ve yoldaşlara olan inançtı. 'Sizin tüm kirli savaş yöntemlerinize, olanaklarınıza rağmen; biz cüretin savaşçıları olarak size meydan okuyoruz' dedi günün savaşçıları" diye devam etti.

"İşte bu Kobane ruhu Minbiç'ten Rakka'ya, Deyra Zor'a kadar çetelerin bütün varlığına son verdi. Bu süreçte Türkiyeli ve enternasyonal devrimciler de bu savaşın bir parçası oldu ve bedel ödedi. Türkiye Devrimci Hareketi'nin de turnusol kâğıdı olmuş olan Kobane, bu nedenle Birleşik Devrim Mücadelesi açısından daha da önemli bir yere sahiptir. Emperyalistlerin besledikleri, TC devletinin örgütlediği cihadist gerici-liğe karşı o tarihi günlerde sokakları dolduran milyon-

larca insanın özgürlük çığlığının adı olmuştur Kobane.

Şimdi faşist ve işgalci TC devleti Rojava'dan Libya'ya, Başur Kürdistanı'ndan Ermenistan'a kadar bir çok cephe açmış, dünya halklarına zulüm etmeye yemin etmiştir. Bugün bölge hakları için en büyük tehdit, faşist TC devletidir. Binlerce odalı sarayından halkların kanını emen, katliam planları yapan, sokakta çıkan seslere tahammül edemeyen, kendisini Ermeni ve Kürt düşmanlığı üzerinden var eden bir devlet gerçekliği vardır ve bu devlet gerçekliğinin özü aynı zamanda kadın ve ezilen cinsel kimliklerin düşmanlığıdır. Katliamlarının en serbest olduğu devlettir TC devleti" denilen açıklamada, böyle bir düşman gerçekliği içinde, Hefta-

nin'in yeni bir Kobane; Karabağ'ın yeni bir Kobane olduğu söylendi, "İşgal altındaki Serekaniye ve Gire Spî de birer Kobane olacak ve biz Kürtler, Türkmenler, Araplar, Asurler, Süryaniler, Keldaniler ve Ermeniler olarak direneceğiz, savaşacağız" denildi.

Ve şöyle sürdü:

"Bir toz zerreciğini bile düşmana vermemek için; can pahasına savaşacağız. İşçilerin ve gençlerin, kadınların ezilen inançların ve ulusların yaşam çığlıkları zafer zilgi-

tına dönüşene dek Arın Mir-bağ'ın yeni bir Kobane olduğu söylendi, "İşgal altındaki Serekaniye ve Gire Spî de birer Kobane olacak ve biz Kürtler, Türkmenler, Araplar, Asurler, Süryaniler, Keldaniler ve Ermeniler olarak direneceğiz, savaşacağız" denildi. Ve şöyle sürdü: "Bir toz zerreciğini bile düşmana vermemek için; can pahasına savaşacağız. İşçilerin ve gençlerin, kadınların ezilen inançların ve ulusların yaşam çığlıkları zafer zilgi-

Bu Kavga En Sonuncu Kavgamızdır Artık

"Cellatların döktüğü kan / Bir gün onları boğacak / Bu kan denizinin ufkundan / Kızıl bir güneş doğacak"

Bu satırlar, dünyanın hemen hemen tüm dillerine çevrilmiş ve 108 yıldır silinmek şöyle dursun, artan coşku ile ağızdan ağıza yayılmıştır.

1912'de Lenin Pravda'da yazdığı yazısında "Bu şarkı sadece Avrupa'nın değil, tüm Avrupa dillerine çevrildi. Sınıf bilincine sahip bir işçi kendini hangi ülkede bulursa bulsun, kadere ne olursa olsun, kendisini ne kadar yabancısı, dilsiz, arkadaşsız, anavatanından uzakta hissederse hissetsin, yoldaşlar ve arkadaşlar bulabilir La Internacional'ın

tamdık korusu ile..." diye anlatır proletaryanın bu evrensel marşını.

Tüm dünya işçi sınıfının marşını, 1871 Hazi-ran'ında Paris komünü işçilerinden biri yazmıştı: Eugene Pottier...

Eugene Pottier bir işçi ve Paris barikatlarında bir savaşçı idi. 1840'tan itibaren, şarkıları ve marşları ile işçilerin bilincini uyandırdı ve birlikteliğe ve mücadeleye çağırdı. Paris Komünü'nde Komün'ün bir üyesi idi ve tüm faaliyetlerinde görev aldı. Komün yenilip Paris kızıl boyandığında Enternasyonal'i kaleme aldı. Pottier 8 Kasım 1887'de ölümsüzleştğinde Paris'in işçileri onu kızıl bay-

raklarla uğurladı son yolculuğuna. Bir işçi olarak yoksulluk içinde yaşadı ve öyle de sona erdi yaşamı. Ancak müzik ile propaganda yapan en büyük isimlerden oldu ve çok sayıda şarkı ve marşın yanı sıra ölümsüz bir eser bıraktı işçi sınıfına.

Ölümünden hemen bir yıl sonra, yine bir Fransız işçi olan Pierre Degeyter Enternasyonal'i besteledi ve ilk defa 23 Temmuz 1888'de Lille'de söylendi.

Ve dilden dile çevrildi, yayıldı. Anlamını en iyi İspanya İç Savaşı'nda enternasyonal tugaylarda buldu. İşçi sınıfı "son kavga" için ne zaman ayağa kalksa, bayrakları kızıl, dillerinde Enternasyonal oldu.

"Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık / Enternasyonal'le kurtulur insanlık"

"TOPLUMSAL UZLAŞI" TERANESİ

Ali Varol Günal

Ne zaman faşist devlet saldırılarını, katliamlarını artıracak olsa, bizim kendinden menkul "sol", "sosyalist" cenahımızda bir tartışmadır başlıyor/ başlatılıyor. "Toplumsal Uzlaşma Arayışları", "Yeni Bir Toplumsal Sözleşme" adı altında piyasaya sürülen bu düşüncelerin "Sağ yanağımıza vurana sol yanağımızı çevirin" anlayışından bir farkı yok aslında ama, ne yazık ki, İsa'dan bin yıllar sonra bile savunulabiliyor.

Bunun birincil ve öncelikli nedeni on yıllardır süren iç savaşta bir zafer kazanma olasılığını görememek, daha açık bir ifadeyle yorgunluk, bıkkınlıktır. Türkiye ve Kürdistan'da bu kadar uzun süren iç savaş birilerini fena halde yormuştur ve bunları "artık bitsin de nasıl biterse bitsin" anlayışına sürüklemiştir. Yıllar yılı süren özgürlük savaşına mesafeli duranlar, nihayetinde "barış" havarisi kesilmişler; uzattıkları barış eli her defasında havada kalınca da bundan vazgeçmek yerine "barışın ısrarcı savunucusu" olmak adına siyasi iktidara onlar için tehlikeli olmadıklarını gösterme yarışına tutuşmuşlardır. "Toplumsal uzlaşma arayışları" devrim düşüncesinden uzaklaşıkça yakınlaşılan bir anlayış olmuştur.

Ve ne yazık ki bu anlayış, savunucularını süreç içerisinde devlete akıl verme yarışına kadar götürmüştür. Ah bir "yeni toplumsal sözleşme" olsa neler olmayacaktır ki! "Kırlı savaş" son bulacak, barış gelecek, akan kan duracak, şiddet/zor gereksizleşecek, ekonomik kaynaklar savaşa gitmeyecek; refah düzeyi yükselecek, siyasi krizler de bitecek, istikrar olacak her şey yeniden rayına oturacaktır! (Çıkıp sorsanız "peki bunca yol niye gidildi; bunca can niye feda edildi" diye verilebilecek bir cevap var mıdır? Sanmıyorum. Zira Kolombiya'da "Barış Anlaşması" sonrası FARC'ın başına gelenler ortada!). Onlara göre bugün faşizme de, darbe mekanizmasına da neden olan, hep bu "toplumsal uzlaşma"nın sağlanamamasıdır; "ortak bir çözüm" arayışının olmamasıdır!

Bu bakışa sahip olanlara göre, "bu istikrarsızlık sarmalı"nın "Türkiye'nin kötüye gidişi"nin tek nedeni "ortak yaşam akli"nin devreye sokulamayışı, "tekçi zihniyet", "tek parti iktidarı", "AKP-MHP Faşizmi"dir. Öyle ki AKP-MHP iktidarı "faşizan politikalarda daha fazla ısrar etme"se her şey çözülecek, her yer güllük gülistanlık olacaktır! Bu nedenle "AKP-MHP faşizmini geriletme" politikası güncel mücadelelerinin ana eksenini oluşturuyor. Ne pahasına olursa olsun "toplumsal uzlaşma" arayışları burjuvazinin bir cenahı ile başarılamayacağı diğer cenahı ile başarıma çabasına dönüşüyor. Faşist "devlet akli"nin nasıl çalıştığını göremeyenler, havada asılı duran eli ilk kim tutarsa onunla "yeni bir sözleşme" yapmaya hazır olduklarını ayan beyan ortaya seriyorlar.

Aslında istedikleri daha geniş bir uzlaşma, ama karşı tarafın tavırdan dolayı daha azına da razı oluyorlar. Ve bunu, "Tüm çıkar gruplarının yeni bir toplumsal sözleşmeye ulaşılması hesabı içinde olduğu"nu söyleyerek yapıyorlar ve "toplumsal aktörler"i göreve çağırıyorlar (Bkz. Aydın Ördük'in Gazete Duvar'daki "Yeni Bir Toplumsal Sözleşmenin İmkânları" yazısı). Bu akievvelere göre, Kemalistler, Kürtler, İslamcılar, "Solcular" herkes bu durumun daha fazla böyle gidemeyeceğini görüyor, "yeni toplumsal sözleşmenin gerekliliğini" anlayabilecek durumdadır ve "katılımcı bir anlayışla müzakere"ye gelebilirler. Zaten toplumdaki sınıfların da, burjuvazi olsun, küçük-burjuvazi olsun ve hatta proletarya da "yeni dengesine bir türlü ulaşamayan siyasal sistemin başına çökecek olmasından endişeli" olduğu için böyle bir uzlaşmadan yana olacaktır!

Bir "toplumsal uzlaşma" ile "eşitsizlikleri giderecek kaynak tashihi" de sağlanabilirdi ve onlar muratlarına ererler biz de kerevetine çıkardık! Ne de olsa "Türkiye'nin çıkarları" (siz bunu TC devletinin çıkarları diye okuyun) bunu gerektiriyordu. "Demokratik olmayan", devrim vb gibi şeylere girişmenin bir anlamı yoktu.

"Yeni Toplumsal Sözleşmenin İmkânları"nu araştırmaktan yorulmayan bu zatlar, emek-sermaye çelişkinin çelik çomak oyunu sanıyorlar herhalde. Oyunbozanlık edenleri oyuna dönmeyi ikna ederlerse her şeyin hallolacağını sanıyorlar. Emek-sermaye çelişkisi baylar, öyle çekip sündürülecek, içi boşaltılacak, sulandırılacak, hafifletilecek, uzlaştırılabilir bir çelişki değildir. Bu tarihsel ve uzlaşmaz bir çelişkidir. Birinin yararına olanın diğerinin de yararına olma ihtimali yoktur. Bugünün sınıf çelişkileri ve çatışmalarının temel nedeni budur. Sınıflar mücadelesi yerine sizin gibi "sınıf uzlaşması"nu vaaz edenler de bu gerçekliği değiştiremezler.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'daki temel sorun özgürlüğe susamış olan işçi sınıfı ve emekçi halklar ile bu özgürleşmeyi her ne pahasına olursa olsun bastırarak isteyen tekellerin devleti arasındaki uzlaşmaz/ uzlaştırılmaz mücadeleyi kimin, nasıl kazanacağıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin sizin sunduğunuz "toplumsal uzlaşma" vb gibi önerilerle kazanamayacağı, tam tersine eğer böyle bir arayış içerisine girerse büyük kaybedeceği tarihte defalarca görüldüğü gibi çok açıktır.

Bu nedenle önmümüzde duran seçenek bir "toplumsal uzlaşma" değil, toplumsal devrimdir. Kendimizi birincisine değil ikincisine hazırlamak zorundayız.

"Yaşam Hakkı Torbaya Sığmaz Yasalarınızı Parçalayacağız!"

İşçi Temsilciler Konseyi (İTK) ve Emeğin Gücü Derneği, İstanbul'da Kadıköy Beşiktaş İşkele Meydanı'nda ve İzmir Karşıyaka İZBAN'da eş zamanlı olarak torba yasa karşı basın açıklaması yaparak "Yaşam Hakkı Torbaya Sığmaz Yasalarınızı Parçalayacağız" dediler.

İstanbul:

İstanbul'da Kadıköy'de Beşiktaş İşkele Meydanı'nda yapılan açıklamaya Emeğin Gücü Derneği Başkanı Mustafa Adnan Akyol, İşçi Temsilcileri Konseyi İzmir Temsil-

cisi Şahin Başaraner, Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası Başkanı Tufan Erdem ve sendika üyeleri, İstanbul KHK'lılar Platformu'ndan Kenan Güngördü, açıklama duyurusunu görerek gelen emekçiler ve inşaat işçileri katıldı.

Eylemde inşaat, tekstil, taşımacılık, metal, belediye, eğitim, büro, çeşitli hizmet sektörlerinden işçileri ve emekliler bir araya geldi. İlk olarak konuşan İTK İzmir Temsilcisi Şahin Başaraner, koronavirüs salgınında dünya ülkeleri önlemler alırken Türkiye hükümetinin işçileri salgın koşullarında çalışmaya zorlandığına işaret etti.

"İşçilerin, emekçilerin, halkın sağlığını düşünmesi, tedbir alması gereken, insanlara sağlıklı yaşam sağlama görevi olanların bugün mecliste torba yasa adı altında işçilerin ölüm fermanlarını imzalıyorlar" diyen Başaraner, "Bugün işçileri toplama kamplarına koyanlar, maden ocaklarında ölüme gönderenler, iş cinayetlerinde katledilen şunu bilsin ki, işçi sınıfı yumruğunu masaya koyarsa tuzla buz olursunuz. O torba yasayı geriye çekeceksiniz!" dedi.

İnşaat işçisi Taner Mutlu'nun okuduğu açıklamada işçiler, "Yeni düzenlemelerin ve geçmesi için mec-

lise sunulan torba yasanın patronlar, şirketler ve sermaye grupları için hazırlandığı, esnek ve güvencesiz çalışmanın daha da önünü açacağı, çalışma alanlarımızda öldürücü koşullarla baş başa kalmamızı fazlasıyla sağlayacağı kesin!" dediler.

"Gelecek Biz, Gelecek Kendi Ellerimizde!" dedi işçiler, "Milyonlarca işçiyiz. Emek gücü ile geçinen bizlerin bu sistemden hiç bir beklentisi kalmamıştır. Taleplerimizi tüm alanlarda, fabrikalarda, şantiyelerde, işyerlerinde dile getirirken ya-

sayı parçalayacak bir mücadeleyi hep birlikte örgütleliyoruz. Gelecek kaygısı çektiğimiz, işten atılma ile tehdit edildiğimiz, çürük binalarında çaresizce yaşayarak enkaz altında kaldığımız, sadece zenginlerin yaşa-

yaşadığı, yoksulların zenginler yaşasın diye öldüğü bir dünyada yaşamak istemiyoruz" diye devam ettiler.

"Sözümüz sizedir işçi kardeşler, emekçi halkımız, geleceksiz bırakılan gençler!"

Özgür, sömürsüz ve adil bir gelecek hedefimiz var. Haklarımıza sahip çıkmaya çağırıyoruz. Sermayenin saldırılarını püskürtmeye çağırıyoruz. Birlikte durmaya, yanyana gelmeye, mücadeleye çağırıyoruz" diye çağrı yapıldı ve "Kan emicilere, rantçılara, soygunculara, iktidarı elinde tutanlara, yasaları yapanlara, yasaları uygulayanlara, yasalar uygulansın diye cansiperhane duranlara sesleniyoruz; Yasalarınızı da, düzeninizi de milyonlarca işçi olarak parçala-

yacağız!" denildi.

Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası (KA-TAŞ-SEN) Başkanı Turan Erdem karayollarında taşımacılık yapan emekçiler olarak yıllardan beri hiçbir haklarını alamadıklarını belirtti; karayollarında çalışan emekçilerin çalışma şartlarının düzenlenmesi için mücadele ettiklerini söyledi. Karayolları emekçilerinin çalışma koşullarının düzenlenmesi için yetkililere seslenen Erdem "Bizim hakkımızı, bizim ekmeğimizi bizim geleceğimizi çalmayın!" dedi.

İstanbul KHK'lılar Platformu'ndan Kenan Güngördü ise artık hiç kimsenin iş güvencesi, yaşam güvencesi kalmadığına dikkat çekti, "Bizler size hizmet veren öğretmeniniz, doktorunuz, hemşireniz, sağlık memurumuz, akademisyenlerinizdik. Ancak haksız ve hukuksuz bir şekilde hepimizin bütün kimlik bilgilerimiz Resmi Gazete'de yayınlanarak işten çıkarıldık. Yani bizim yaşam güvencemizi dahi elimizden aldılar. Ve tıpkı maden işçileri gibi fabrika işçileri gibi bizi de açlığa ölüme mahkum ettiler" dedi.

İzmir:

İşçilerin İzmir'de yaptığı açıklamada "Emeğin Gücü Sermayeyi Yenecek" "İşçiler En Öne Komitelere" "Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız" sloganları atıldı.

"Sermaye sınıfının çıkarına yönelik ne kadar adım varsa atılıyor, ne kadar yasa varsa çıkarılıyor. Biz işçiler sömürünün, adaletsizliğin, yoksulluğun egemen olduğu koşullarda çalışarak ayakta kalmaya çalışırken, gasp edile küçülen haklarımız ve kazanımlarımızda birer birer elimizden alınmak isteniyor" diyen işçiler, "Yeni düzenlemelerin ve geçmesi için meclise sunulan torba yasanın patronlar, şirketler ve sermaye grupları için hazırlandığı, esnek ve güvencesiz

"Orman Olursak Başaracağız"

Merhaba, adım Hilal, müzik öğretmeniyim. 2019 Nisan ayında ideallerim ve hayallerim için Sivas'tan İstanbul'a geldim. Ancak tabi ki bu, şu an söylediğim kadar kolay olmadı.

Hiç bilmediğim bir şehirde tek başına yaşamın vereceği endişeler, korkular bir yana, bir de bu süreçte ailemin "Hayır bizi bırakıp gidemezsin, gidersen bu kapıdan bir daha giremezsin" sözleri beni bir yol ayrımına itmişti. Ya hayallerim ve ideallerim uğruna her şeyimi bırakarak gidecektim ya da hayatım boyunca acaba ve keşkelemlerle, mesleğim dışı muhtelif işlerde çalışarak ömrümü geçirecektim.

Ben de acaba ve keşkelemlerle yaşamak yerine, sahip olduğum her şeyi geride bırakarak olacak olanları yaşayarak deneyimleyerek görmek istedim ve ailemi geride bırakıp İstanbul'a yerleştim.

İstanbul'da çalıştığım yer bir müzik dershanesiydi. Her sabah büyük bir enerjiyle kalkıp büyük bir tutkuyla çalışarak, adeta kendi dershanemmiş gibi sahiplendim. İşyerinin patronu malesef ki en başında verdiği sigorta, asgari ücret, yol sözlerini yerine getirmede. Bırakın asgari ücreti, tek bir maaş ödemesi dışında beş kuruş para alamadım.

Aylarca "borcum var kalan maaşları sonra ödeyeceğim" bahanesiyle oyalandım. Bu süreçte evimin kirası, elektrik, su giderleri için, bana sırt çevirdiklerini düşündüğüm ailem destek oldu. Ya-

şadığım hayal kırıklığı yetmezmiş gibi, katlanılmaz olan bu utanç hissini unutamam. İstanbul gibi bir yerde, bu şartlar altında, yaşadığımı düşündüğüm yenilgiyle beraber, bu şehirde daha fazla nefes alamayacağımı anladım ve ne yazık ki Sivas'a evime dönmek zorunda kaldım.

İşten ayrıldıktan bir sene sonra, dershaneye başka bir eğitmen aldıklarını öğrenince bu olay artık bir onur meselesine dönüştü ve eski patronumla whatsapp yoluyla iletişime geçerek, içerideki maaşlarımı iki hafta içerisinde yattırmasını, aksi halde öğretim görevlisi olduğumu iddia ettiği üniversitenin önünde basın açıklaması yapacağımı belirttim.

İki haftalık süre zarfında bütün kararlılığımı koruyarak hedeften şaşmadan, ailemin ve akrabalarımın, "Boşuna uğraşma başarısız olacaksın" söylemlerine karşın umutsuzluğa kapılmadan, özgüven ve cesaretle hareket ettiğimi düşünüyorum.

Gururla söylüyorum ki, bu süre sonunda içeride kalan maaşlarımın tamamı hesabıma yattı.

Bu mücadeleyi kazanacağımıza ihtimal vermeyen ailem, sanırım en son "Seninle gurur duyuyoruz" a benzer şeyler söylemişlerdi ;)

Ancak tabi ki en büyük destekçilerim olan başta dernek üyesi ablam ve avukatım Seher Hanım'a teşekkür ediyorum. Ayrıca eski patronumla görüşen Emeğin Gücü Derneği başkanına ve bu süreç içinde yanımda olan ve yalnız olmadığımı hissettiren diğer dernek üyelerine teşekkür ediyorum.

Benim gibi mağduriyet yaşayan özel sektör öğretmenleri bilsinler ki yalnız değiliz. Emek veriyoruz, mesleğimizi seviyoruz, öğrencilerimizi seviyoruz ve özel sektörün bizi tüketmesine asla izin vermiyoruz.

Şunu söylemeliyim ki mesleğimizi sevdiğimiz ölçüde haklarımızı savunsak, hiç bir kurum veya özel sektör bileğimizi dahi bükemez. Bu noktada özellikle bütün özel sektör öğretmenlerini haklarını savunmaya ve birlik olmaya davet ediyorum.

Unutulmasın ki tek bir ağaç bile yüzlerce canlıya yuva olur. Ancak bilinsin ki orman olursak başaracağız. Her şeye rağmen eğilmeyin, haksızlığı kabullenmeyin, pes etmeyin...

İşsiz Bir Müzik Öğretmeni

“Çalışırken Ölmek İçin Örgütleneceğiz”

Kocaeli İŞİG Meclisi, Ekim Ayı İş Cinayetleri Raporu'nu İzmit İnsan Hakları Parkı'nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile duyurdu. Açıklamada Ekim ayında en az 207 işçi, 2020 yılının ilk on ayında da 1736 işçinin hayatını kaybettiği söylendi.

Açıklamada, “Öncelikle İzmir’de meydana gelen 6,9 şiddetindeki deprem sonucu hayatını kaybedenleri saygıyla anıyor, yaralananlara acil şifalar diliyoruz” denildi.

Bu hafta Meclis’te görüşülmeye başlanan torba yasa ile kıdem ve ihbar tazminatı ile iş güvencesinin (işe iade davası) olmadığı ve işsizlik, malullük, yaşlılık, ölüm, iş kazası, meslek hastalığı, analık gibi hayatı öneme sahip haklardan yararlanmanın ortadan kaldırıldığı bir çalışmanın 25 altı ve 50 üstü gruplarına dayatıldığı hatırlatılarak eşitlik ve sosyal güvenlik haklarına aykırı bu esneklik uygulamalarının kabul edilemez olduğu söylendi.

Raporla Ekim ayındaki iş cinayetlerinin:

-8’i çocuk, 14’ü kadın, 9’u Suriyeli, 1’i Afganistanlı, 1’i Özbekistanlı ve 1’i Türkmenistanlı olmak üzere 12’si göçmen ve 10’u sendikali işçi;

-En çok ölüm sebepleri: 51 işçi Covid-19, 36 işçi ezilme/göçük, 35 işçi trafik/servis kazası, 18 işçi yüksekte düşme, 13 işçi kalp krizi, 12 işçi elektrik çarpması, 12 işçi şiddet ve 7 işçi boğulma;

-Ölümlerin en çok meydana geldiği işkolları: 40 işçiyi inşaat, 38 işçiyi tarım, 32 işçiyi sağlık, 20 işçiyi ticaret/büro, 13 işçiyi taşımacılık, 10 işçiyi metal, 8 işçiyi belediye/genel işler, 7 işçiyi tekstil, 6 işçiyi tersane/gemi, 5 işçiyi maden ve 5 işçiyi enerji işkolu olduğu söylendi.

Türkiye’de ilk vakanın tespit edildiği 11 Mart’tan beri geçen sekiz ayda en az 325 işçi de koronavirüs nedeniyle hayatını kaybetti. “İşçilerin ailelerini ve emeklileri de ekleyince Covid-19’un bir işçi sınıfı hastalığı haline geldiği gerçeği, tüm çiplaklığı ile ortadadır. Bu süreçte devlet için işçi ve halk sağ-

lığı değil ekonominin bekasını sağlamak öncelik oldu. Güvencesiz çalışma yaygınlaş- trıldı, patronlara teşvik paketleri hazırlandı ve işçi eylemleri yasaklandı” denildi.

İşçi sınıfının acil salgın talepleri de şu şekilde sıralandı:

1-Covid-19 sağlık emekçileri için meslek hastalığı, diğer işkollarında çalışan işçiler için ise iş kazası olarak tanınmalıdır. 2-İşyerlerinde başta üretim alanları olmak üzere ulaşım, beslenme, barınma gibi tüm alanlarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmalıdır. 3-Kronik hastalığı olan ve

belli bir yaşın üzerindeki tüm işçiler (kamu ve özel) bu süreçte idari-ücretli izne çıkarılmalıdır.

4-İşten atılmalar yasaklanmalı ve 1168 TL değil tam ücret ödenmelidir.

5-Çalışma saatleri, ücretlerde kesintiye gitmeden azaltılmalıdır.

6-İşçilere ücretsiz-yaygın testler yapılmalı, vakaların arttığı işyerlerinde üretime ara verilmelidir.

7-Evden çalışan işçilerin çalışma saatleri düzenlenmeli ve iş için yaptıkları harcamalar karşılanmalıdır.

8-İşyerlerinde başta üretim alanları olmak üzere ulaşım, beslenme, barınma gibi tüm alanlarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmalıdır.

9-100-110 liraya çalışmaya başlatılmış inşaat işçileri.

Ben bu düzeni yanlış olduğunu ve bu hastalıkla ilgili hiçbir önlemin alınmadığını asıl firma ve taşeron firma yetkililerine bildirmeme rağmen hiç bir değişiklik yapılmadı.

En son ücretlerimizin az olduğunu maşlarımızın geç yatırıldığını söyledik. Emek hırsızları taşeron firma ve kalfalar “Şartlar bunlardır kabul edenler çalışır, kabul etmeyene kapı orada” dediler.

Bu böyle gitmez diyerek başkaldırdık. İş bırakma eylemleri yapıldı, siz de duymuşsunuzdur. Durumu ana firmaya bildirdik “Burada taşeron firmalar tarafından işçiler mağdur ediliyor. Buna bir çözüm getirin” dedik.

Talebimizin cevabı ana firmadan iki gün sonra geldi. “Taşeron firma ile yapılan bir anlaşma var ve şu an için bir şey yapamayacağız” diye bildirdiler.

“Çalış yapış gitmek isteyenler varsa sadece ücretlerini karşılarsın” dediler. Biz de “Mesailerimiz, AGİ’lerimiz, resmi tatillerimiz ve tazminatlarımız... Onlar ne olacak?” diye talep ettiğimizde “Onları biz taşeron firmaya vermişiz bizlik bir durum değildir” diye cevap verildi.

Şantiyede yaptığımız araştırmaların sonucu, şirketlerin çoğunun işçilere “Sizler günlük yemiyeci olduğunuz için bunlardan faydalanamıyorsunuz” diyerek bir çok haklarını gasp ediyor.

Ve maalesef bir çok kişi işsiz kalmamak için taşeron firmanın şartlarını kabul edip çalışmak zorunda kalıyor.

Biz bir grup inşaat işçisi bir araya gelip bu emek hırsızlığına başkaldırdık. Ve başkaldırdığımız için çeşitli bahanelerle işten ayrılmanızı sağladılar.

Biz de gidip firmanın muhasebesine oturarak “Yasal olan haklarımızı bir şekilde alacağız. Ya bizim haklarımızı verin ya da biz almak için her ne gerekiyorsa yapacağız” diyerek kararlılığımızı gösterdik.

İnşaat İşçileri Sendikası’ndan arkadaşlara, Emeğini Gücü Demeği’nden arkadaşlara bildirdik. Ve onların da destekleriyle ahinterimizin, emeğimizin karşılığını aldık.

Burada daha fazla çalışamayacağımı anlayınca iş bakmaya başladım. Şu an yurtdışında çalışıyorum. Buradan tüm arkadaşlarıma selamlarımı gönderiyorum.

Bir İnşaat İşçisi

yer olmadığı için ihtiyacı olan tedavi görmedi ve ertesi gün yaşamını yitirdi.

Denizli’de yoğun bakım ünitesi dolmuş vaziyette. Ve Covid-19 nedeniyle diğer ağır vakalar mağdur oluyor. Bu manzara, hemen hemen pek çok hastanede bu şekilde. Ve kış mevsimi gelip havaalr soğumaya devam ettikçe, vakaların artacağı da aşikar.

MUCİZELER VE GERÇEKLER

Sibel Deniz

Ekim’in 30’unda Ege Denizi’nde bir deprem yaşandı. Ege-Akdeniz-Marmara kıyılarını etkiledi deprem. Fakat en çok da İzmir ve Sisam (Samos) Adası etkilenen ve can kaybı olan bölgeler... İzmir’de 12 bina yıkıldı ve 200’e yakın ağır hasarlı bina... Son açıklanana göre de 114 kişi hayatını kaybetti...

Tüm ülke bir taraftan dayanışma için organize olurken, diğer tarafta yaşananlar karşısında isyan etti “deprem vergileri nerede!” diye... Öyle ya, 21 senedir toplanan deprem vergileri varken, her yaşanan depremde yeni bağışlar toplanıyor, bu defa da telefonlarımızın gelen “Kızılay’a 10 lira bağış yap” mesajı örneğindeki gibi...

Ve “umut”lar yaratıldı onca trajedi içinden. Depremin üzerinden 3-4 gün geçtikten sonra kurtarılan Elif ve Ayda bebekler üzerinden yaratılan “kahramanlık”, “mucize”, “umut” hikayeleri ile ölen-öldürülen işçiler, yıkılan evler, imar affı, müteahhitlik vurgunları... hepsinin üzerine parlak bir örtü çekildi.

Medyanın görmediği, seslerini duymamak için çaba sarfettiği, rekamlarla-şovlarla üzerini örttüğü gerçeklere bakalım; enkaz altında kalan gerçeklere...

Daha depremin sarsıntıları durmadan işçilerin çalışmaya koşulduğunu görüyoruz ilk olarak... Depremde hasar gören MaviBahçe AVM ve Optimum AVM’de çalışanlar “temizlik” gerekçesi ile ya da mağazaları açık tutmak için işbaşı yapmaya çağıldılar... Hasar gören, asansörleri, merdivenleri yıkılan AVM’lerde çalışmaları, satış ve tadilat yapmaları istendi işçilerden. “Bizim can güvenliğimizi hiç düşünmeden çalışmaya çağırıyorlar” diyor işçiler. Ve kimi evini, kimi yakınlarını kaybetmiş ve yaşananların travmasını atlatamamış insanların her an başlarına yıkılacak binalarda ölümüne çalışmaları isteniyor. Elbette deprem anında ve sonrasında çalış(a)mayan işçilerin yevmiyesini kesmeyi de ihmal etmediler. Öyle ya, kapitalist sistem senden sadece etini değil, kemiğini de istiyor. Her saatini, bedeninde ve beyindeki tüm çalışma enerjini...

Bu esnada enkaz altında kalanlar yine işçiler, emekçiler oluyor. Bir dış polikliniğinde çalışan 3 kadın teknisyenden ikisinin cansız bedeni çıkarılıyor günler sonra, üçüncüsü hala kayıp... Bir marketler zinciri, kendisine alan açmak için binanın kolonlarını kesiyor ve binanın 3 katı çöktüğünde market işçisinin cansız bedeni çıkıyor altından. THY Çağrı Merkezi çalışanları güvenli yerlere sığınmaya çalışırken, THY merkezi, elemanlarını, “neden bilgisayarını yanına almadın” diyerek azarlıyor; işçi can derinde patron kar... Bayraklı’da Avrupa’nın en yüksek yapısal çelik binası olan Biva Tower hasar gördüğünde, 21. katta çalışan işçi düşerek ölüyor...

PETKİM, TÜPRAŞ, İzmir Demir Çelik, HABAŞ, ZF Lemförder, CMS, Nemak ve Volt Motor gibi devler de depremde üretime devam ediyor, işçileri eve göndermedi. Vestel’de ise sadece 10 dakika “deprem molası” verildi! Mesajıya devam etmeye kalkan Trendyol ise, sosyal medya üzerinden gelen tepkiler üzerine geri adım atmak zorunda kaldı. Mavişehir Hilltown AVM’de bulunan Boyner mağazasının sayımını yapan sayım şirketi, depremin ardından sayımın tamamlanmadığı gerekçesiyle çalışanların ücretlerini kesti. PTT de hasarlı binalardaki dökülen malzemeleri düzenlemek için işçileri işe çağırdı... PTT-Sen duruma “postalar işçilerden daha mı değerli” diyerek tepki gösterdi. Liste uzar gider...

Evet, işçilerin derdinden işçiler anlar en iyi. “Göçük altında kalmayı iyi biliriz” diyen Somal maden işçileri Kırkağaç’ta 20 gündür sürdürdükleri eylemlerini bırakarak yardıma koştu İzmir’e, 15 kişilik bir grup ile deprem bölgesindeki kazı çalışmalarına destek verdiler. “Madencilik ölüme yakın yaşarlar. Ölümü, kapana kısılp göçük altında kalmayı ve oradan kurtulmayı da bilirler. Aynı duyguları yaşayanlar, aynı pozisyonu yaşayan insanlara karşı da hızlı harekete geçiyor” diyor işçiler... “Binalar çok kötü malzeme ile yapılmış. Kolonlar bir çekiç darbesiyle kum haline dönüşüyor. İzmir çok büyük bir faciadan kurtuldu. Burada hem müteahhitleri hem de müteahhitleri denetleyen kurumların ciddi bir sorumsuzluğu var” demeyi de ihmal etmiyorlar... Biz de belirtmeden geçmeyelim: İzmir’de 811 bin kaçak bina, 2018’de ‘İmar Barışı’yla yasal hale gelmiş...

Ve ezilenlerin ezileni, modern dünyanın lanetlileri mülteciler de hem evsiz hem de çadırsız kaldılar.

Bu depremde yaşanan şovlar da unutulmayacak, yaşanan acılar kadar... Daha ilk gün, arama-kurtarma çalışmalarının en önemli olduğu saatlerde enkazın üzerine çıkmış şov yapıyordu bakan... Bir canı daha kurtarabilecekken harcanan zaman, karşısındakinin son nefesleri, ezilen ve çökmeye devam eden bina enkazı... Bunların hangisi iktidarın şovundan daha önemli olabilirdi ki? Ve bu şovları, daha doğrusu, yapılanların şov olduğu ilerleyen günlerde daha çok ortaya çıkıyor. İktidar en büyük savaşı “Deprem vergileri nerede” diye soranlara karşı veriyor.

Yıllarca biriktirdikleri ile ev sahibi olmaya çalışanlar, yıllarca her adımda deprem vergisi ödeyenler, bugün tüm varlıklarını toza toprağa karıştırdını, sevdiklerine mezar olduğunu görüyorlar. Yaşama devam etmeye kalktıklarında ise “devlet bu evleri size bedava mı versin” tepkileriyle karşılaşıyorlar. Bakan “Tüm Türkiye’ye sesleniyorum, riskli binalarda oturmayalım” diyor, sanki insanların kendi ellerinde imiş gibi. Birkaç gün sonra “hasarlı binalarda oturulabilir” raporu veriyor aynı bakanlığın kurumları...

Yine ve yeniden bir “kriz süreci nasıl yönetilmez”i görüyoruz. Hasarlı binalarda çalışmaya zorlanan işçiler ve emekçiler, hasarlı, vinçle tutulan adliye sarayları, hasarlı binalarda yaşamaya terk edilen yahut yeni binalar için yüzlerce bin liralık borcun altına sokulmak istenen depremedeler, “acıyan yeri yok bebeğin sadece köfte ayran istiyor” diyen en yetkili ağzlar, önlem alınmasını isteyen, hesap soranlara “böyle günlerde siyaseti bırakın” diyenler, dayanışma için gelenleri yaka paça alandan atıp gözaltına alanlar, konunun uzmanı meslek odalarını çalışmalarını dışarıda bırakanlar... Bu liste de uzar gider...

Bir sunucu şöyle sesleniyor sosyal medya hesabından: “Bu saatten sonra bu iktidara hesap sormayan geleceklere razı olmuş demektir. Şuursuz bakanların da al git ey iktidar!” Ülkede en sıradan diyebileceğimiz insanların dahi ulaştığı düzey bu iken, bir kez daha hatırlatalım: Kendi kendilerine gitmeyecekler, elbet biz göndermezsek.

Peki “ne oldu Ayda bebek’e?” diye soralım yazımızın sonunda. Parlatılan “umut” hikayelerininin, yapılan köfte-ayran şovlarının üzerinden daha birkaç gün geçmeden unutuldu gitti. Baba ayağında bir çorabı bile olmayan “mucize” bebeğini kucağında taşıyarak hastaneden tek başına ayrıldı...

“Emek Hırsızlığına Başkaldırdık”

Ben 1985 Van doğumluyum. Malum, Doğunun şartlarını biliyorsunuz yoksulluk ve siyasi rejimin yaşattığı sorunlar, geçim sıkıntısından dolayı göç etmek zorunda kaldık.

Ve 12 yaşından çalışmak zorunda kaldım. Kaçak olarak tekstil atölyelerinden başlayan iş hayatım, tekstilin farklı bölümlerinde devam ediyordu. Fakat gün geçtikçe ücretlerimiz düşmeye, daha çok çalıştırılmaya başlamıştık.

Taşeronlaşma sistemi tekstilde hızla çoğaldı. Ücretlerimizin azalmasını, çalışma saatlerimizin uzatılmasını kabullenmediğimiz için işten ayrılmak zorunda kaldık.

Bu bir çok yerde böyleydi. Bu şekilde geçimimi sağlayamazdım. Bu haksızlıkları da kabul edemezdim. Böyle olunca da inşaat sektörüne yönelmek zorunda kaldım.

İnşaat işçisi olarak çalışmaya başladığım 2006 yılından beri İstanbul’un bir çok bölgelerinde çalıştım. Ve orada da gördüm ki insanlar daha çok sömürülüyordu. Yani hatta inşaat işçileri daha çok sömürülüyordu, mağdur ediliyordu. Gurbetçi olduğumuz için de kaldığımız barınma alanları tamamen hastalık yuvaları...

Ve zamanla anladım ki sistem yanlış...

Bu işin böyle olmayacağını dile getirdiğimiz de tek şey söyleniyordu “Hesabına gelirse. Burada böyle. Çalışmayacaksın çalışacak çok”. Malumunuz bu ülkenin her yerinde böyle. Çoğumuz bunu yaşadık ve yaşıyoruz da.

Bu sistem yanlış diyordum ama ne yapmam lazım, bu haksızlığa nasıl karşı çıkıp önlemek lazım bunu düşünüyordum. Evet, bu sistem yanlış. Ve ben bu sisteme bir şekil başkaldırmam lazımdı.

İstanbul’da çalışırken buna kafa yormaya, araştırmaya başladım.

Ayışığı Ekin Kültür Sanat Merkezi Derneği ile tanıştım. Dernekte bir çok insanın benim gibi bu sistemin değişmesi gerektiğini düşündüğünü ve bunun için mücadele verdiğini gördüm. İşten fırsat bulabildiğçe oraya gitmeye başladım. Orada çalışma yapan arkadaşların desteği ile bir çok arkadaşımızla birlikte yeni şeyler öğrenip bilinçlenmeye başladık.

Ve sonra da öğrendim ki, inşaat işçisi olan Mustafa Akyol başkanlığında İnşaat İşçileri sendikası kurulmuştu.

İnşaat işçilerinin bir araya gelebileceği,

Çocuk, İş Kazası Ve

“Hastanede Yer Yok”

Denizli’de bir inşaatta bir çocuk “iş kazası” geçirdi ve yoğun bakımda yer olmadığı için tedavi edilmedi ve yaşamını yitirdi...

Her bir kelimesi tüyleri diken diken eden bir haber... Bir çocuğun inşaatta çalışması

mı, “iş kazası” geçirmesi mi, yoğun bakımlarda yer olmaması mı buradaki asıl dehşet verici haber... Ama ne yazık ki o kadar sıradan olay haline geldi ki bu yaşananlar...

5 Kasım günü Denizli’de iki gün önce inşaatta iş kazası

geçirmişti 17 yaşındaki U.K. Tedavi için hastaneye kaldırıldı, ancak koronavirüs vakaları nedeniyle yoğun bakımda

TAM ÇÖKÜŞ MANZARALARI

Umut Çakır

Dinci faşizm, debelendiği çukurdan çıkmaya her yeltenişinde, tek yaptığı şey çukurun derinliğini arttırmak. Şimdi bu çukur, giderek, her şeyi yutan bir kara deliğe dönüşüyor. Yalnızca dinci-faşizm için değil, tümüyle tekelci kapitalist egemenlik için, tam çöküş kavramını kullanabiliriz. Başka bir ifadeyle; hem ekonomik, hem siyasi hem de ideolojik (kültürel, ahlaki, vs) bir çöküş; boşluk bırakmıyor veya kendini avutmak isteyenlere hiçbir kaçış noktası sunmuyor.

Her toplumsal-tarihsel olgu gibi, çöküş olgusu da, tüm yönleri, bağlantıları ve öğelerinin tüm nitelikleriyle, ancak "tam" aşamaya geldiğinde anlaşılır olur. Nasıl ki insan anatomisi maymun anatomisinin ve onun evrimsel gelişiminin bir anahtarıysa; ve nasıl ki 19 yüzyıl İngiliz kapitalizmi daha geriden gelen kapitalizm örneklerinin en net fotoğrafına ulaşmayı sağlıyorsa, bugünün tam çöküşü, geçmişte buna benzer devrimci bunalım anlarında, toplumsal bir devrimin önüne set çeken bir takım olguları daha iyi ve nesnel bir bakışla kavramamızı sağlar. Ve aynı engellerin şimdi nasıl işlevini kaybettiğine dair kanaatimizi pekiştirir.

Bu nedenle, şimdi yaşanan tam çöküşün, 2001 ve 2013'te büyük kitlesel patlamalara yol açan bunalımlarla bir karşılaştırmasını yapmak yerinde olur. Burada odaklanmamız gereken, devrimin öznel gücündeki dönüşümler, her bunalım dalgasının, sınıfların ve hareket halindeki kitlelerin bilincine yansımalarıdır. Kitlelerin bilinci, gerçek devrim anları dışında, hemen hiç bir zaman yazılı ilkelere ya da manifestolara dökülmez. Onu biz, toplumsal ruh hallerinin kabarıklarından, geleceğe dair umut ve beklentileri ele veren olguların çeşitliliğinden veya yoksulluğundan çıkartabiliriz.

Çöküş ne denli tam bir nitelik taşıyorsa, kitlelerin ruh hallerindeki dalgalanmalar o denli sert ve keskin, umutsuzluk çığlıkları o denli yüksek ve umut arayışları o denli yoğundur. Bir parantez açıp, uzlaşmacı sosyalist parti ve çevrelerin en temel yanlışlarından birine, bir kez daha değinelim. Bu çevreler, toplumu saran umutsuzluklardan, en karamsar fikirleri için bir dayanak çıkarırlar; onların kafasındaki devrim şablonuna göre, toplumun çoğunluğuna ışıklı bir gelecek vaadedecekler ve bu umut kaynaşması içinde, devrime şenlikli, umutsuzluğa yer bırakmayan bir yürüyüş başlatırlardı.

Yayınlarında durmadan ve durmadan, sosyalistlerin topluma "umut ve güven" veremediğinden yakınmaları, bu şenlikli devrim yürüyüşü beklentisinin dışı vurumudur. Oysa, çürüten toplumsal düzene karşı, ışık sızdırmayacak denli sınımsız bir umutsuzluk yaşanmadan, koca bir toplum kanlı bir başkaldırıya cüret edemez. Böyle bir umutsuzluk yaşanmadan, öfkenin piştiği devrim ocağı yeterince köriklenemez; çürümüş topluma dair umutsuzluk tavan yapmadan, devrimci bir çıkış ve kurtuluşa ilişkin sezgisel güven yaygınlaşmaz. Bu umutsuzluk olmadan, partili kitlelerin en kahramanca eylemleri bile, böyle bir güven duygusunu yaratmaya yetmez. Parantezi burada kapatıp, 2001 devrimci bunalımından devam edelim.

Enkazı Kaldıran Tam İlhak

Önceki devrimci bunalım dönemlerini bir kenara koyup, meseleyi 2001 krizini ele alarak başlamanın gerekçesi, günümüzü etkileyen pek çok iktisadi, sosyal ve de kültürel umutların açılıp saçıldığı bir döneme işaret etmesidir. 2001 yılında kriz, bir şok anı yaşamış, şok dalgası ekonomiyi yıkıp geçerken, siyasi arenayı aynı ölçüde darbelemişti. Öyle ki, hükümetteki partileri çok kısa sürede sıfırlamış, büyük kitlesel protestoları tetiklemiş, Ankara'da bir "esnaf" mitinginin bir anda meclisi ele geçirmeye yönelen isyana dönüşmesi gibi, kısa süreli öfke patlamalarının önünü açmıştı.

2001 krizini tam çöküşün eşliğinden çekip alan, bizzat emperyalizm olmuştur. İflas eden bankalar ve dev şirketler kendi kaderlerine terk edilmediler; uluslararası finans-kapital, bu şirketlere ve bankalara akbabalar gibi üşüştü; satın alındı, pek çok ortaklıklar kuruldu. Bu süreç, aynı zamanda tam ilhakin tamamlanması süreciydi. Tam ilhak ilerledikçe, ekonomiyi manevra alanları kısıtlıydı. Kriz boyunca açlığın gelişini ensesinde hisseden emekçi sınıflar, sokak ortasında adeta ellerine tutuşturulan kredi kartlarına hücum ettiler. Emperyalist finans-kapitalin hükümet üstü bir yetkiyle görevlendirdiği Kemal Derviş, "krize yol açanları sıraya dizene kişi" olarak parlatıldı. Öfke patlamalarına yol açan umutsuzluk çanağının ilk çatlaklar böyle oluştu.

Daha büyük bir çatlak, bizzat Avrupa Birliği'nden peydahlandı. AB'ye üyelik hayali canlı tutuldu, ne de olsa Avrupa, en çok da küçük mülk sahibi kafalara, refah ve demokrasi masallarını fısıldıyordu. Günün moda sözü, toplumu sarsan her ke-pazelikten sonra alışkanlıkla tekrarlanır oldu: "Eyvah, Avrupa'ya rezil olduk!" Ve her olay, "piyasa nasıl tepki verdi?" in-deksine bağlandı. Burada amaç, tepkinin doğuracağı dönüşüm umudunu, kitle hareketlerinden, piyasa hareketlerine aktarmaktı. Küçük burjuva kafalar için, verimli bir topraktı.

Umutsuzluk çanağının boş umutlar ve ölçsüz vaatlerle çatlaması, hareket halindeki devrimci kitlelerin bilincinde de yansımaları buldu. Belli belirsiz umut, öfkeye yumuşak bir hamur geçiriyor, geleceğe dair beklentileri güçlendiriyordu. Bunun politik arenadaki yansımaları, emekçi sınıfların her seçimdeki geleneksel "ehven-i şer" tutumunun AKP'yi hükümete taşınması oldu. Kötüler içinde en sonda olan AKP, tepesinde piyasa sosası, yakasında AB bürokratları, nasılsa yola girdi. Zaten kendileri de "Biz gömlek değiştirdik" demiyor muydu? Bu tabloun sunduğu sahte vaatler, yoğun belirsizlikler içinde boy veren umut zerrecikleri, en başta reformist-uzlaşmacı sosyalistler tarafından sulanacak, gübrelenecek ve bü-yütülecekti. Bu çevrelere göre yaşanan, bir "yukarıdan devrim" ya da faşizmin çözülmesi süreciydi.

Din bu dönemde prestij kazandı. Öyle ki, kepezilikte pek çok zirve deneyimine sahip ÖDP, dönem sloganını şöyle belirlemişti: "3M: Marx, Mustafa Kemal, Muhammed". En sert mücadeleyi veren

devrimci çevreler bile kendilerine dinci-gericilerden ittifaklar seçmekle hiçbir sakınca görmüyor, mesela İsrail konsolosluğu önünde AKP bayraklarıyla sosyalist bayraklar, yanyana diziliyordu. Aydın çevreler, islamın demokrat damarında keşiflere çıkıyor, İran'a, Hamas ve Hizbullah'a dizdikleri övgünün, esasında, utangaç bir AKP övgüsü haline gelebildiği gerçeğini gizlemeye çalışıyorlardı.

Emekçi sınıfların en yoksul kesimleri umutsuzlukta debelenirken, diğer kesimi, çatlaklardan sızan küçük umut huzmelerine sarıldılar. Gelecekte işlerin çok daha iyi olacağı vaadine kanıp ev, araba, eşya kredilerine koşular. Her il, hatta ilçelerde açılan, barakadan hallice çakma üniversitelere çocuklarını yollama yarışına katıldılar. Umutsuzlukla umudun bu şekilde yanyana varlık sürdürmesi, kitlesel harekete de etkiledi. Aydos'ta halk yıkımlara karşı günlerce barikat savaşları verirken, Fikirtepeliler, müteahhit firmalarla en kazançlı anlaşma yapmanın telaşı içindeydiler.

Orantsız Zekanın Prangaları

2013 Gezi'yle başlayan, 2014 Kobani Ayaklanmasıyla yeni bir düzeye ulaşan ayaklanmalar dönemi, kuşkusuz, devrim tarihimizin en şanlı dönemleri olmuştur. Fakat "tam çöküş" olgusunun henüz ortada olmaması, diğer pek çok etkenin yanı sıra, o büyük devrimci sıçramayı iktidarın fethine kadar götürmeye engel olmuştur.

Kriz, apaçık bir siyasi devrimci krizdi, ne var ki ekonomik krizin yeterli desteğinden henüz yoksundu. Ekonominin genel gidişatı, önceki dönemlerden, apaçık ayrılan bir şok içinde değildir, tüm sınıfları boydan boya etkileyen bir boyuta henüz varmamıştı: borç para akışında yavaşlama görünmüyordu; krediler yine kepeçle dağıtılıyordu; krizin emekçilerin gözündeki ana semptomları olan enflasyon faiz ve döviz kuru, kimse işin alarm vermiyordu. Gezi döneminde, ayaklanmaları uzaktan izlemeyi seçenlere sorsanız, benzer endişeleri duyabiliydiniz: "Faizler yükselecek, olan bize olacak sonunda!"

Dinde demokrasi damarı arayanların ipliği çoktan pazara çıkmıştı, ama dinci-faşizm açısından karşı-devrim cephesini bir arada tutmakta hâlâ işe yarıyordu: Ayaklanma boyunca "Camide içki" tartışmaları hiç dinmedi. Bu propagandadan ayaklanmacılar da etkilendiler ve dağılan Taksim Komünü yerine, iftar sofraları kurma yarışına en azından göz yumdular. Böylece din, bir anda, devrim ile karşı-devrim cephesi arasında çekiştirilip duran bir kutsallık-sorgulanmazlık kurumu halesi kuşandı. Burjuva sistemin gerici-ayrımci eğitim sistemi de, ayaklanmacıların öfkeli adımları altında ezilmek yerine, benzer bir konum kazandı. Yüksek kültür ve eğitimin doğurduğuna inanılan "Orantsız Zeka" söylemi, adeta bir ayaklanma mottosu haline geldi. Söylemin doğurduğu ayrımcı sonuç pek az dikkatleri çekti: ancak yüksek kültür ve eğitim sahibi olanlar, geleceği kurma hakkına sahip olurlar. Hepimiz, bu ayrımcı mantıksal sonucun nerelere vardığını gördük. Beşiktaş ve Kadıköy, alenen Bağcılar'ı aşağılı-

yordu.

Tüm bunlar, en sert devrimci fırtınanın ortasında dahi, hareket içindeki kitlelerin bir kısmına, belli bir noktada uzlaşmayı, uysallığı fısıldayan umut çatlakları yaratıyordu. Gezi'nin orantsız zekası, kendi ayaklarına, kırıntı halindeki umutları besleyen prangalar takmaktan kurtulamadı.

Bozkarı Tutuşturan Umutsuzluk...

Pandemiyle birlikte hız kazanan bunalım, işte tüm yönleriyle bir "tam çöküş" adımı hak ediyor.

Üretimdeki çöküşü, hiç boşluk ya da istisna tanımadan ilerleyişin içinde gözlüyor. Sanayi, bankacılık, ticaret, en zor zamanlarda kurtarıcı rolünü hep oynamış turizm, kent yoksullarının kara günlerdeki destekçisi tarımsal üretim, geçici ve yüzer gezer istihdam deposu niteliğiyle sefaletteki emekçilere nefes borusu olan hizmetler, hepsi bunalım türbülansının pençesinde kıvrılıyor. İşsizliğe dair gerçek rakamları kimse kesin olarak bilmiyor. En iyimser tahmin %30, en kötüsü %49 diyor. Böylesi oranlar, bu halindeki tarihin hiçbir döneminde görülmemiştir.

Ekonomik çöküş, en başta egemen burjuva sınıfın özgüvenini sıfırlıyor; moralieri fena halde bozuk, her gün fabrikalar, borcunu ödeyemediği açıklanan dev holdingler, burjuvazide ne iştah bırakıyor ne de rahat bir uyku. 2001 krizinde de benzer bir özgüven kaybı yaşamışlardı, eğlence mekanlarını "açlar basacak" korkusuyla boş bırakıyorlardı, ama yine de o zaman emperyalizm imdatlarına yetmişti. Oysa şimdi aynı umudu beslemekten çok uzaktalar. Gelecekte işlerin çok daha kötüye gideceğine ilişkin kanaatleri güçleniyor. Egemen sınıfın içine yuvarlandığı korku, iktidar katlarında pürüzsüz bir paranoya, adeta "cami duvarına pisleme" yarışına dönüşen bir akıl dışılık biçimde yansımaları buluyor. Gerçeklikle bağını koparan dinci-faşist iktidar katından, İkarus'un kanatlarına bindirilmiş her vaat, ya aşağılayıcı bir mizah tufanına ya da öfke fırtınasına atılan bir oduna dönüşmekten kurtulamıyor.

Emekçi sınıflar nezdinde tam çöküş, hiçbir umuda yer vermeyecek yoğunluk ve ağırlıktadır. Bu sıkışmışlık içinde, eski inançlarını, tutum ve davranışlarını gözden geçirmek zorunda kalıyorlar. Onlar için bundan böyle, ceplerinde taşıdıkları kredi kartları, bir şeyleri uç uca getirme aracı değildir, ama açlığı ve her şeyi kaybetme tehdidi içeren bir icra takip senedidir. Artık, asla ödeme gücüne ulaşamayacakları borçları biriktirmekte olduklarını pekala biliyorlar. Başlı başına bu durum bile, en başta genç emekçi yığınları, bir gelecek tasavvurundan ve umudundan tümüyle mahrum bırakıyor.

Eğitimin belli bir statü sağlayacağına dair umutlar, hiç bu denli tükenmemişti. "Orantsız zeka"nın umduğu liyakatin yerine, körü körüne bir biat, o da yetmez, kör kütük bir cehaletin geçtiğini, en iyi gençlik kavryoru. Genç emekçiler için eğitim, boşa harcanmış zaman ve çabadan ibaret. Ve nihayet, pandemiyle beraber eğitim yeni bir iticilik kazandı: hastalık ve ölümün yayıldığı mekanlar. Ebeveynler çocuklarını okullara umutla değil korkuyla

yolluyorlar.

Eğitimin yanı sıra, pandeminin çöktürdüğü bir başka kurum, sağlık sistemi oldu. Dinci-faşizm, elbette hazineden yandaşlara aktarılan rant uğruna, nüfusun büyük bölümünün en azından acil servis kapılarından döndürmeyen bir sağlık düzeneği kurmuştu. Oysa şimdi, bu sağlık düzeneği, halkın çoğunluğunu salgının ve ölümün pençesine terk ediyor. Yani pek çok açıdan işler tersine döndü. Eğitim ve sağlık, emekçiler için, günü ve geleceği kurtaracak manivela değil, artık açık bir tehlikenin yarattığı endişelerin kaynağıdır.

Çöküşten en çok payı alanlardan birisi, kuşkusuz, tekelci basındır. Henüz Gezi Ayaklanmasında, isyana sayfalarda güzellmeler yapmaktan geri kalmayan bir basın vardı; elbette amaç, burjuva sınıfın bilinen kamuoyu yönlendirme tekniklerini hayata geçirmekti. Ve böyle bir yönlendirme gücüne, belli ölçülerde o zamanlar sahip bulunuyorlardı. Şimdi tümüyle tükeniler. Kamuoyu yaratma gücü, sosyal-medyanın yani bizzat kitlelerin eline geçti. Herhangi bir haksızlığa, şiddete maruz kalanlar, seslerini burjuva basında değil, sosyal medyada duyurmanın çok daha etkili sonuçlar doğuracağını biliyorlar. Tekelci basının yuvarlandığı bu çöküş, tekeli sınıfın elindeki en yaygın ideolojik aygıtlardan birini etkisiz kıldı. Boş vaatlerle, şişirilmiş umutlarla propaganda eden bir kaynaktan mahrum kaldılar. Bu da, emekçi sınıfları saran umutsuzlukta bir gedik açma şansını yok ediyor.

Dinsel propagandanın güç kaybetmesi öylesine açıktır ki, üzerinde detaylıca durmaya bile gerek yok. Son günlerin iki olayı durumu açıklamaya yeter. Birincisi, GATA gibi kritik bir görevde, yıllardır adım adım kollanarak yükseltilmiş bir elemanlarını, dinci-faşizm, sosyal-medya yükselen öfkenin önünü kesebilmek için, iki günde harcamak zorunda kaldı. Ve ikincisi yapılan bir anketten çıkan çarpıcı sonuçtur... Gericiler burjuva sınıf, tarihi boyunca "%99 müslüman" diye böbürlendikleri Türkiye'de, halkın yalnızca %11'inin cemaat ve tarikatların kapanmasını istemediği gerçeğiyle şok oldu.

Manzaranın az çok tamamını dile getirmeye çalıştık. Bunun emekçi kitleler üzerindeki etkisi, elbette, çöküşün kendisi kadar somuttur: Umudunu tüketmiş, bırakılmaya gelecek üzerine planlar kurmayı, günü kurtarmaya bile gücü yetmeyen kitleler... Yüz yüze eğitimin ilk gününde bir öğretmenin yazdığı mesaj, bu açıdan çok anlamlı: "En iyi öğrencilerimin bile yüzünde, umutsuzluk ve umutsuzluk var."

Bir devrim çocuklarını açık çığlıklarından, umutsuz ve donuk gözbebeklerinde patlar. İşler bu noktaya gelmişse, artık hiçbir uysallık çağrısı, acıyı bal eyleme vaatleri, geleceğin daha güzel olacağına dair fantastik müjdelere, öfkeyi demir gibi eriten umutsuzluk körüğünde bir delik açamaz. Halkları gerçek bir devrime götüren çığınca atılımlar, işte böyle, her karışı suya hasret bozkırlarda tutuşur.

Sistemin yarattığı umutsuzluk, devrim umudunun boy attığı asıl topaktır.

Ruhan Mavruk ve 7 Kişi Tutuklandı

28-29 Ekim tarihlerinde İstanbul'da yürütülen bir soruşturma kapsamında 12 ilde Halk Cephesi'ne yönelik operasyonlar düzenlenmiş ve çok sayıda kişi gözaltına alınmıştı. 2 Ekim günü adliyeye sevk edilenlerin bir kısmı savcı tarafından ifade alınmaksızın serbest bırakılırken, bir kısmı adli kontrol ve tutuklama istemiyle sulh ceza hakimliğine sevk edildi.

17 kişi savcılıktan serbest bırakılırken; 4 kişi adli kontrol, 10 kişi ise tutuklama talebiyle Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi. Diğer gözaltılar için ek gözaltı süresi çıkarıldı.

Adana'da gözaltına alınarak İstanbul'a getirilen dostumuz devrimci şair Ruhan Mavruk da tutuklananlar arasında.

Gözaltına alınanlardan serbest bırakılanlar ve onları karşılamaya gelenler Mavruk'un tutuklanmasına tepkilerini dile getirdi. Adli-

yeden ayrılırken de Mavruk'un avukatına selam ve sevgilerini iletmesini söylediler.

Tutuklama talebiyle sulh hakimliğine sevk edilenlerden 2 kişi ev hapsi adli kontrolü ile serbest bırakıldı. 7 kişi ise tutuklandı. 5 Kasım günü, ek gözaltı süresi verilen 13 kişi daha tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Ruhan Mavruk'un avukatı Seher Dursun

"Mavruk 64 yaşında ve ciddi sağlık sorunları bulunuyor. Buna rağmen pandemi koşullarında toplu şekilde Adana'dan İstanbul'a getirildi. Üstelik tutuklanma gerekçesi Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek ve Helin Bölek yaşasın diye yapılan bir basın açıklamasına katılmak. Her iki durum da ne hukuki ne de insani yönden açıklanabilir.

Sağlığı konusunda ise gerçekten endişeliyiz. Pandemi koşullarında hapsedilerde hiçbir önlemin alınmadığını da düşünürsek müvekkilim açısından oldukça riskli bir durum var.

Morali ise gayet iyi ve tüm devrimci dostlarına selamı var. Sağlığı, ihtiyaçları ve hukuki durumu konusunda takipte olacağız" dedi.

Ruhan Mavruk, Silivri 1 Nolu Kapalı Cezaevi'ne götürüldü.

Depremzedeler İçin Anma

İzmir Barosu, İzmir'de yaşanan depremde hayatını kaybeden 114 kişiyi anmak için çağrı yaptı. Baro'nun çağrısı ile 5 Kasım günü toplanan İzmirli, Bayraklı ilçesinde yıkılan ve 34 kişinin hayatını kaybettiği Rıza Bey Apartmanı'nın önünde anma yapıldı.

Anmaya apartmanda hayatını kaybedenlerin yakınlarının yanı sıra İzmir Barosu Başkanı Özkan Yücel, HDP İzmir İl Eş Başkanı Besriye Tekgür ve çok sayıda kişi katıldı.

Apartmentın önündeki bariyerlerin üzerine karanfeller bırakan kitle, bariyerlerin üzerine de yaktıkları mumları bıraktı. Apartmanda hayatını kaybedenlerin yakınları duygusal anlar yaşarken, ayakta durmakta zorlandıkları görüldü.

Ekim'in Açtığı Yolda

Proleter devrimler çağını açtı 25 Ekim (7 Kasım) 1917'de Rusya'da işçi sınıfı. Bir çağa damgasını vurdu Ekim Devrimi. Bir devrime ve partiye adını kazandı Lenin.

Lenin'in özellikle Şubat-Ekim döneminde yazıp çizdiklerini, parti içi kavgalarını, sosyalist hareketin "uluslararası otoriteleri" ile kapışmasını bilmeyen, tek bir ismin böylesine öne çıkmasına şaşacak, bir abartı olarak kabul edecektir. Oysa Lenin, bir kuyumcu titizliği ile toplumsal politik olayları tahlil edip, muazzam bir enerjiyle Bolşevik Parti'yi, "partisini" hızla konum almaya yönlendirebilmiştir.

Ekim'i doğuran koşulları o yaratmadı. Yarattı. Yarattı. Ama o koşulları böylesine isabetli, böylesine hızlı tahlil eden, buna bağlı olarak doğru politikaları (ve hatta taktikleri) formüle eden, Lenin'dir. Devrimin cisimleşmiş iradesidir Lenin. "Devrim yapmak"ın ta kendisidir.

Günümüz altüst oluş koşullarında "devrim yapmak" istek ve arzusu anımsanmaz olmuş nice "Marksist" arasında. Sermaye sınıfı bırakın yarını, bugünden korkar hale gelmişken, pek çokları da "bugün"den korkuyor. Basit bir can derdi değil sözünü ettiğimiz. Ya da kimi bedelleri göze alamama meselesi de değil. Daha derin. Daha köklü bir korku. Omuzlamak zorunda kalınacak olan yük korkusu bu. Olabilecek en ağır sorumlulukları omuzlama korkusu. Bir dönemler Zinovyev'in "İkibuçukuncu Enternasyonal" liderlerine haklı olarak söyledikleri şeydir bu korku. Bir isim vermek gerekseydi, "devrim yapma korkusu" demek gerekirdi.

Devrimi kendiliğinden olup biten, tarih yatağının dingin akışının bir varış noktası değildir. "Her devrim, büyük halk yığın-

larının yaşamında sert bir dönüm noktasının belirtisidir. Bu dönüm noktası olgunlaşmaya erişmedikçe, hiç bir gerçek devrim meydana gelemez." Ve geniş yığınlar, bu türden devrim eğitiminden geçmezsiniz, nihai kapışmaya giriş(e)mezler. Sınıflar savaşımının özellikle "bir dizi devrim" diye nitelenebilecek sert kapışma dönemlerinde gerçek bir eğitimden geçerler. Lenin (ve onun izinden gidenler) o yüzden büyük bir coşkuyla da-larlar büyük devrimci kapışmalara. Çünkü "tıpkı bir insan yaşamındaki her dönüm noktasının onun için derslerle dolu olması, ona birçok şey yaşatıp duyurması gibi, devrim de bütün halka, az zaman içinde, en özlu ve en değerli dersleri verir. Devrim sırasında, milyonlarca ve on milyonlarca insan, her hafta, olağan, uyusuk bir yaşam yılından daha çok şey öğrenir. Çünkü bütün bir halkın yaşamındaki sert bir dönüm noktası sırasında, çeşitli toplumsal sınıfların izledikleri erkekler, ellerinde bulunan güçler ve eylem araçları ayrı bir açıklıkla görülür."

Günümüzde her türden devrimci gelişmeye dudak bükün, kendi kitabı formülasyonlardan derledikleri "fildişi kuleler"den ahkam kesenler, geniş yığınlara "devrim dışında her şey"i boca ederken, Ekim'i ve Lenin'i anlamaları mümkün mü! Oysa Lenin işçi sınıfına, yığınların devrimci enerjisi ve atılımına, işçilerin "içgüdüsel sosyalizm"ine güven duymuştur her zaman. Her devrim döneminde yazıp çizdiği, özeleştirilerek yaklaştığı konu, hemen her zaman, yığınlardaki bu devrimci ruhu yeterince kavrayamamak olmuştur. "Olayların şimdi açıkça ortaya çıkardığı partimizin gerçek yanlısı, genel durumu olduğundan daha az devrimci saymak ve menşevikler ve sosyalistler, burjuvazi ile yap-

tıkları anlaşma yüzünden elleri kolları o kadar bağlanmış bir durumda oldukları ve tamamıyla karşı-devrimci olan bir burjuvazinin karşısında o kadar güçlü oldukları için artık hiç bir barışçı gelişme söz konusu olamayacağı halde, Sovyetlerin siyasetinde yapılacak bir değişiklik sayesinde siyasal reformların barışçı yolla gelişmesinin hâlâ mümkün olduğuna inanmak olmuştur."

Başkalarının sermayenin gücünü gördüğü yılgnlık koşullarında Lenin, apaçık dünya devrimini görür. Aşağıdaki sözleri günümüz karamsarları için bir "sayıklama"dan başka ne olabilir ki! Savaşın, yıkımın, baskı ve tutuklama furçasının, her tür yasaallığın alabildiğine kısıtlandığı "savaş hali" şartlarının ortasında dünya devrimi düşü görmek! Pes doğrusu!! Oysa Lenin tam da bu ve daha fazlasıdır.

"Kuşku yok ki, Eylül sonu, bize, Rus devrim tarihinin ve bütün görünüşlere göre, dünya devrim tarihinin en büyük dönüm noktasını getirdi. Dünya işçi devrimi, başa çıkılmaz bir cesaret ile, kokmuş resmî 'sosyalizm'de ve gerçekte sosyal-şovenizmde namuslu olarak ne kalmışsa onu temsil eden tek tek savaşçıların eylemi ile başladı. Almanya'da Liebknecht, Avusturya'da Adler, İngiltere'de Mac

Lean: dünya devriminin habercileri olma ağır görevini üzerlerine almış bulunan bu tek tek kahramanlardan en tanınmış adlar, işte bunlardır. Bu devrimci tarihsel hazırlanışındaki ikinci evre, yığınların resmi partiler içinde bölünme, yasadışı gizli yayınlar ve sokak gösterileri biçimini alan geniş kaynaşması oldu. Savaşa karşı protesto hareketi büyüyor ve hükümet zulmüne uğrayan kurbanların sayısı artıyordu. Almanya, Fransa, İtalya, İngiltere gibi, yasaallık ve hatta özgürlük saygıları ile ün yapmış ülkelerin hapishaneleri, onlarca ve yüzlerce enternasyonalist, savaş düşmanı, işçi sınıfı yandaşı ile dolmaya başlıyordu. Ve işte bugün devrimin önbeltisi denebilecek olan üçüncü evre. Özgür İtalya'da parti önderlerinin yığınsal tutuklanmaları ve hele Almanya'da askerî ayaklanmaların başlaması, büyük bir dönüm noktasının söz götürmez belirtileri, dünya ölçüsünde bir devrim öngünü belirtileridirler."

Genç devrimci kuşaklar, Lenin'i, özellikle de bu altüst oluş döneminde yazdıklarını okumalı ve öğrenmelidir. Zira açığımız Ekim'in kapısını açtığı "proleter devrimler çağı"dır ve günümüz, Ekim dönemini katbekat aşan devrimci niteliktedir.

"YÖK'ü Tarihe Gömmeye Kararlıyız"

12 Eylül Asker Faşist Darbesi sonrasında uygulamaya konulan YÖK, 39. kuruluş yılında, Devrimci Öğrenciler Birliği (DÖB), Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güç), Yeni Demokrat Gençlik (YDG), HDP Gençlik Meclisi tarafından İstanbul Üniversitesi önünde protesto edildi.

5 Kasım günü İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde yapılan protesto eylemi öncesinde üniversitenin önu polis ve özel güvenlik görevlileri tarafından abluka altına alındı.

"Demokratik Özerk Üniversite İçin Birlikte Yürüyoruz" pankartı açan Gençlik Örgütleri "Kayyım Rektöre Karşı Birlikte Yürüyoruz", "Kampüste Sokakta Evde Ataerkiye Karşı Birlikte Yürüyoruz" dövizleri taşıdı.

Eylemde basın metnini gençlik örgütleri adına Bekir Açar okudu. Açar, 6 Kasım 1981'de kurulan YÖK'ün "kara bir el" olarak üniversiteleri müdahale ettiğini ifade etti. YÖK'ün proje olarak 12 Eylül sonrası faşist darbenin dayatması olduğunu vurgulayan Açar, "Bu proje 39 yıldır nasıl iktidara güdümlü hareket ettireyiz bizler de onları üniversitelerden silecek iradenin sahibi, 6 Kasımların militan ve kitlesel YÖK protestolarının 39 yıldır yürütücüleriyiz" dedi.

Virüsün gidişatına hiçbir müdahalede bulunamayan iktidarı eğitimden online olacağını üni-

versiteler açılmadan sadece günler önce kararlaştırıldığına dikkat çeken Açar, "Birçok öğrenci okul için gittiği yerde kalacak yer sorunu yaşad, birçoğumuz yurtlarımızda bıraktığımız eşyalarımız aylardır alamaz olduk. Eğitimlere girebilmek için gerekli teknik donanımı olmayan birçok öğrenci bilgisayar alabilmek için bankalara kredi başvurusu yaptı. Eğitimin uzaktan verilmesi anti-bilimselleştirmelerine ve niteliksizleştirmelerine kapı açıp, bizlerin üniversitelerde akademik mücadele vermemizin önünü kapatmıştır" dedi.

Bu düzeni yıkana kadar durumun daha iyi olmayacağını ifade eden Açar, "Bizler, yıkma iradesine sahip, zaferi sokakta kazanacağımızı bilen, militan ve kitlesel bir birliktelik için bir araya gelmiş gençler olarak; üniversitelerde de birleşik mücadele hattımızı örmeye, YÖK'ü tarihe gömmeye kararlıyız" dedi.

Eylem, sloganlarla sona erdi.

"YÖK'ü Yıkma İçin Mücadeleyi Yükseltelim"

Üniversite Öğrencileri, 6 Kasım günü de Kadıköy İskele Meydanı'nda idi.

"Eğitimde, Eşitsizliğe ve Geleceksizliğe Karşı Mücadeleye" pankartı açılan eylemde 12 Eylül faşizminin bir ürünü olan Yükseköğretim Kurumu'nun 39 yıl önce bugün, 6 Kasım 1981'de kurulduğu hatırlatıldı.

YÖK'ün o günden bugüne üniversitelerde faşizmin uygulayıcısı olduğu anlatılan açıklamada bugün de devletin üniversiteleri sermayeye çıkar sağlayan birer şirket, öğrencileri müşteri, rektörleri patron, kampüsleri ise rant kapısı olarak gördüğü anlatıldı.

Sermayedarların çarkını döndürmek için ardi arkası kesilmeden açıklanan ekonomi paketlerinde öğrencilere yer bile verilmeyen, online derslere katılım için gerekli olan tablet, bilgisayar ve internet erişimine ilişkin eksikliklerin karşılanmadığı, öğrencilere alternatif olarak okul dondurma seçeneğinin su-

nulduğu ve pandeminin devlet tarafından emekçi çocuklarının eğitim hakkının engellenmesi için fırsata çevrildiğine dikkat çekildi.

"Hem okurken hem de mezun olduktan sonra bizleri borç sarmalına sokanlara, geleceğimizi yok edenlere, yaşam alanlarımızı üniversitemizi sermayedarlara peşkeş çekenlere karşı gücümüze güç katmak için gençliği mücadeleye çağırıyoruz!" denilen açıklamada hakkını arayan, itiraz eden, soran, sorgulayan bir gençlikten korkan devletin, her fırsatta eğitimi niteliksizleştirmek istediğine dikkat çekildi.

Açıklamada "Geleceğimiz bu düzende değil. Geleceğimiz, üniversitenin iradesi yok sayılarak atanmış kayyum rektörlere karşı verilen mücadelede; barış istediği için işinden edilen akademisyenlerin yanı başında olmamakta. Geleceğimiz yemekhanelere yapılan zamların geri çekilmesini sağlayan müşteri değil öğrenciyiz haykırışında; polis, ÖGB ve sivil faşistlerin üniversiteleri terörize eden ablukasını kıracağız diyenlerin iradesinde, kararlı mücadelesindedir" denilerek; olabildiğince özgür, olabildiğince refah dolu bir geleceğin ancak bu düzenin yıkılmasıyla mümkün olduğu bunun ise örgütlü mücadeleyi büyütme kararıyla vurgulandı.

Öğrencileri basın açıklamasını "Beyazıt Marşı"ni söyleyerek sloganlarla bitirdi.

SUDAN: DEVRİM YENİDEN

Sinan Kaleli

Devrimin ilk perdesi çoktan inmişti Sudan'da. Eski rejimi tümünden deviremedi. Ama onun da tekrar egemen olmasına izin vermedi. Bir arafta idi devrim. Daha ileri gidemiyor; ama ilk itilimin kazanımlarının elinden alınmasına da izin vermiyor, hemen her alanda direniyor. Eski rejim ise henüz ve hala devrimi tasfiye edemiyordu.

Özcesi, hareket halindeki devrim kesin olarak kesintiye uğramış, devrimin başarısı bir ikinci ayaklanmaya kalmış durumdaydı. Yani mevcut koşullarda "barışçıl bir evrim" ihtimal ve imkanı ortadan kalkmıştı. Bu aşamadan sonra ya ikinci bir ayaklanma ile ileri gidilecek ya da bir dizi kanlı çatışma dahil, eski rejim düzeni tesis edecek. İkilem buydu ve hala aynı ikilem devam ediyor.

Tüm bu dönem boyunca Sudan'da gösteriler hiç durulmadı. Sık sık sokaklara çıktı emekçiler. Karşılarında "geçiş parlamentosu ve hükümeti" adına yine eski rejimi buldular her defasında. Daha Kasım başında Hartum'da Manşiya Köprüsü'nde gösterilerde ölen oldu.

Tabanda emekçi yığınları canlı baskısı, rejimin "düzenin tesisi" hayallerinin önündeki en temel engeldi. Özgürlük ve Değişim Güçleri'ni (ÖDG) tümünden sağa savrulmaktan koruyan da sokakların bu canlı baskısından başka bir şey değildi.

Aradan geçen bu uzun süre zarfında karşı-devrim boş durmadı. Bir taraftan silahlı Sudan Devrimci Cephesi ile yapılan anlaşmalarla elini rahatlatmış rejim. "Tekokrat başbakan" Hamduk'un ardında asıl ip-leri elinde tutan cunta, ElBurhan-Hamadi ikilisi, Cidde-Washington hatında güç topladı. Mesela rejimin kötü ünlü "Ulusal İstihbarat ve Güvenlik Hizmetleri" geçen yıl reforme edilerek "Genel İstihbarat Hizmetleri" haline getirildi. Şimdi bu GİH, ÖDG karargahına saldırıp liderleri tutukluyor!

ÖDG içindeki kırılmalı birlik, daha 2019 Mayıs sonu grevleri ile sarsılmış, Temmuz-Ağustos döneminde salt görünürde birlik düzeyine gerilemişti. İttifakı sürekli sağa çeken burjuva güçler ve küçük burjuva uzlaşmacıların da doğrudan ve dolaylı desteğiyle "düzen" konumunu güçlendirmektedir.

Sudan Komünist Partisi o dönem bunu net olarak gördüğü için, kendini geçici hükümetin dışında tutarak doğru bir adım attı. Böylelikle bir yandan ÖDG'yi sağa çeken eğilimlere bir set oluşturdu, diğer yandan halk yığınlarının aldatılmasına sebep olacak "hükümet ortaklığı" yanlısına düşmedi. Ama dışardan etki, destek ve eleştiri politikasını benimsedi ki, bu, dolaylı da olsa hükümeti meşrulaştıran bir adım idi. (Bunun özeleştirisini son açıklamasında verecekti.)

ÖDG'nin asıl gücü olan Sudan Meslek Odaları'ydı ve Sudan KP, Meslek Odaları'nın ardındaki ana güç idi. Devrim bugüne kadar tasfiye edilememiş ve "düzen tesis edilememiş" ise, bunda Sudan KP'nin belirleyici bir rolü var. (6 Kasım'da parlamento temsiliyet tartışmaları, SMO'da da bir takım dengelerin değiştiğini düşündürüyor.)

Emperyalistlerin, ama özel olarak Washington'ın baskısı ve desteği, "teknokrat başbakan" Hamduk hükümetinin gittikçe sağa çark ediniyor. Sudan, ABD'nin "terörü destekleyen ülkeler" listesinde yer alıyordu. Bu listeden çıkarılması (bölgece kredi ve "yabancı sermaye yatırımı" olarak ekonomik durumun "rahatlaması"), İsrail ile ilişkilerin normalleşmesi şartına bağlanmıştı Beyaz Saray tarafından.

Sudan burjuvazisi için bu adımı atmak, iç dengeler açısından alabildiğine zor idi. Zira Beşir'in Ulusal Kongre Partisi de, selefi Ummacılar da ideolojik olarak dinci gerici bir tabana yaslanıyordu. Öte yandan ülkenin sosyalist ve sol güçleri de siyonist İsrail ile böyle bir anlaşmanın, Filistin devrimine ihanet anlamına gelen böyle bir anlaşmanın karşısında yer alıyordu.

Geçici hükümet ve onun ardına gizlenen cunta için bu kritik adım, Cuba anlaşması ile atıldı. Anlaşmayı ÖDG içinde destekleyenler de oldu. Sudan KP, 25 Ekim'de yaptığı açıklamada ile Cuba anlaşmasını eleştirdi: "Bu talebin halkta bir karşılığı yok!"

ÖDG içinde tartışmalar alevlendi. Sağa çeken kesimler, KP'yi "ÖDG'yi dağıtmaya çalışmak" ile suçladılar. O gün Parti sözcülüğünden yapılan açıklamada ÖDG'yi korumaya özen gösterildiği vurgulanarak, çizgi net bir şekilde konuldu: "Sudan KP hükümetin geniş yığınların çıkarına olan adamlarını ve duruşunu destekler. Öte yandan Parti, hükümetin halkın iradesine ve devrimin amaçlarına karşı adım ve yanlısını reddeder."

Tartışmalar devam etti. En sonu, Merkez Komitesi 7 Kasım tarihinde uzun bir açıklama yayımladı. Devrimin gelişim seyrinin özetlendiği açıklamada, ittifakın (ÖDG) o dönemdeki uzlaşmacı hataları tekrar eleştiriliyor. Ayrıca o dönem, müttefiklerini eleştirmesine rağmen cunta ile koalisyona devam eden bu yapı içinde bulunmanın bir hata olduğunu belirtiyor ve bu hatanın sorumluluğunu üstlenerek özeleştiriyor yapıyor.

Açıklama "şimdi, bir yıldan fazla bir zaman sonra, aynı krizle karşı karşıyayız" diyerek, geçiş yönetiminin sorunları çözmediğini, devrimi ve özgürlükleri budanmaya çalıştığını vurguluyor. Burada sadece hükümeti ve cuntayı değil, hükümet içinde yer alan ÖDG'yi, onun uzlaşmacı kanadını açıktan eleştiriyor. Onları "ÖDG tüzük ve ilkelerini çiğnemek"le suçluyor. IMF programlarına destek vermekle... Durumu "devrime karşı yeni bir darbe" olarak nitelendiriyor Sudan KP. "bütün bunlar ışığında bu Kasım'ın 6 ve 7'sinde yapılan değerlendirmelerde Parti'yi 'ulusal mutabakat güçlerinden' ve ÖDG'den çekmeye, devrimin amaçları ve programı için kitlelerle birlikte çalışmaya karar verdik" diyor.

Sudan KP, mevcut bileşen ve yönelimiyle geçiş hükümetini (geçici hükümeti) eleştirel de olsa desteklemekle, onun meşrulaştırılmasında rol oynadı. Bu hataydı. Devrimin enerjisi geçen yılın Mayıs sonunda daha ileri gidilemeyeceğini ortaya koymuştu. Kuşkusuz yığınlar KP etrafında birleşmiş değillerdi. Örgütlülük ve bilinç olarak da o ileri sıçramaya yakından uzak idiler. Böylece bir dönemde "ikinci bir ayaklanma" için durum uygun değilse de, uzlaşmacı hükümeti (eleştirel) desteklemek sonucu çıkmazdı buradan. O dönem bağımsız çalışma vurgusu yapmış olsa da, net bir ayrım ortaya koymadı KP. 7 Kasım tarihli Merkez Komitesi açıklaması, tam da bu durumu saptıyor ve özeleştiriyor. Bundan sonrası tamamen pratik gelişmelerce belirlenecek.

Seçimden Sonra: Sokakları Zapt Etme Zamanı!

ÇEVİRİ

İrkçi ve Politik Baskılara Karşı New York İttifakı tarafından 4 Kasım'da New York'ta düzenlenen "Halkın İktidarını Talep Et" mitinginde yapılan konuşmanın tam metni.

Beklendiği gibi, Donald Trump kendisini oylar sayılmadan çok daha önce başkanlık seçiminin galibi ilan etti. Bu koşullar altında başka bir ülkede, özellikle de ABD emperyalizminin hedef listesinde bulunan başka bir ülkede seçimler düzenlenseydi, Washington'dan derhal askeri müdahale, yaptırımlar ve oylamayı yeniden düzenleme çağrıları geliyor olurdu. Fakat hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat partiler emperyalist sisteme sadık oldukları için, herhangi bir karşıdurma sesi duymuyoruz.

İş, Barınma ve Sağlık Hizmetleri

Milyonlarca işçi, işsiz, aç, kiralarını ya da ev kredilerini ödeyemedikleri için evlerinden tahliye ediliyor ve sağlık hizmetlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Kadınların üreme hakları ve LGBTİ+'ların hakları tehdit altında. Savaş tehlikesi ise her geçen gün artıyor.

ABD'de Covid-19 nedeniyle 233.000'den fazla insan öldü, ölenlerin büyük bir kısmı ise Siyahi ve Kahverengi derili insanlardan oluşuyor. Kış yaklaşırken ABD genelinde kontrolsüz bir şekilde yayılıyor. Daha kaç kişi, kaç aile, kaç çalışma arkadaşı ve sosyal topluluk üyesi, kaç mahkum ve kaç göçmen tutuklu, Trump'ın suçlu umursamazlığı yüzünden ölecek?

"Resmi" muhalefet olan

Demokratlara güvenemeyiz. İnsanlar kendi kurallarına göre hareket etmeye çalıştılar. Demokrat liderler, ilerici aday Bernie Sanders'ın kampanyasını tekrar sabote ettiler. Burada, New York'ta ve ülkenin her yerinde, ırkçı polis şiddetini engellemek için ciddi reformlar yapmak ve polis teşkilatına ayrılan maddi kaynağı kesme va-

atlerinden geri adım attılar. İnsanlara sabırlı olmalarını ve Joe Biden'a oy vermelerini söylediler.

Kendi hileli seçim sistemlerinin, Trump ve müttfiklerinin aylarca süren seçmen baskılarının, faşist çetelerin tehditlerinin, Posta Hizmetleri'nin sabotajının zorluğuyla başa çı-

Biden'in Çözümü Yok

Biden Beyaz Saray'a seçilse bile, karşı karşıya olduğumuz bu kriz ortamında yoksul ve çalışan insanlara sunacak hiçbir çözümü yok. Ne demişler "Ustanın aletleri, ustanın evini sökemez."

Şimdi sıra bizde. Artık farklı bir mücadele yolunun zamanı geldi - çalışan insanların taleplerini elde etmek için yüzü yıllı aşkın süredir kullandıkları yöntemin zamanı! Sokakları zapt etme zamanı! Bir halk grevinin yaşamı durdurma zamanı geldi. Trump'a, Wall Street'e, polislere ve beyaz üstünlüğünü savunan insanlara korkmanın nasil bir şey olduğunu öğretmenin zamanı geldi.

Bu bilinçle örgütlenmenin, her işyerine, sendikaya, okula, kiliseye, camiye gitmenin za-

manı geldi! Kırıntı için yalvarmayı bir kenara bırakıp tüm pastaya el koymanın zamanı geldi!

Minneapolis ayaklanması ve ırkçı polis cinayetlerine karşı ülke çapındaki protestolar, insanların sistemden bıktıklarında ve savaşmaya hazır olduklarında sahip oldukları gücü gösterdi. Şimdi, Trump rejimini devirmek, faşist çeteleri ve polisi geri püskürtmek, siyahların hayatlarını savunmak ve halkın iktidarını kurmak için oldukça organize, birleşik, ulusal bir mücadele yaratmak için bu deneyimden yola çıkarak yeni bir hat inşa etmemiz gerekiyor! Sokakları zapt edin! Hayatı durdurun! Sadece insanlar, Trump'ı ve onu doğuran sistemi devirebilir.

NOT: Aktaran Greg Butterfield -5 Kasım 2020

Çeviri Kolektifi

Bu Sistem Hasta

ÇEVİRİ

Covid-19 krizi kapitalizmin başarısızlıkları ve ilişkilerine parlak bir ışık tutuyor. Milyonlarca yaşam risk altında ve bu, bu şekilde olmak zorunda değil.

Burada, Amerika Birleşik Devletlerinde -bir yıldan fazladır dünyanın ekonomik olarak en gelişmiş ülkelerinin ön saflarında yer alan bir ülkede- salgın her gün yüzlerce insanı öldürüyor. Geçen Aralık'tan bugüne, bir yıldan az bir sürede, yaklaşık çeyrek milyon insan virüs yüzünden öldü. Bu, bu salgın yüzünden dünyadaki ölümlerin yaklaşık 5'inde biri.

Neden kapitalizmin sorumlu olduğunu söyleyelim. Sadece ABD'yi kapitalist OLMAYAN Çin Halk Cumhuriyeti ile kıyaslayalım.

Çin, aynı miktar toprak parçası üzerinde yaşayan daha büyük bir nüfusa sahip- 1.4 milyar ya da ABD'nin 331 milyon olan nüfusunun 4 katı insan. Ve Çin'in sosyalist devriminin 1949'da zafere ulaşmasından önce, onun gelişimi Japonya, ABD ve Avrupa tarafından yapılan emperyalist müdahalelerle geri bırakılmıştı.

Çin, koronavirüs tarafından da ilk vurulan ülke oldu. İlk vaka Aralık 2019'da Wuhan'da bildirildi.

Çin devleti, bu yeni salgının ne olduğunu bulmak için hızla harekete geçmek zorunda kalmıştı. O, nereden gelmişti? Nasıl tedavi edilebilirdi? Tüm komşular karantinaya alınmalı mıydı? Eğer böyleyse, insanlar yiyecek ve diğer ihtiyaçlarına nasıl ulaşacaklardı?

Tüm bunların tespit edilmesi ve hızlı bir şekilde hareket edilmesi gerekiyordu.

Ve bu tam olarak olmalı. Tıbbi ekipmanlar Wuhan'a sevk edildi. Birkaç gün içinde bütünüyle yeni hastaneler inşa edildi.

Ve hasta insanlara "sağlık sigortan var mı? Bunu kim ödeyecek?" diye sorulmadı.

Salgın kısa sürede kontrol altına alındı. 19 Ocak itibarıyla ABD'nin 4 katı büyüklüğünde bir nüfusa sahip olan Çin, bizim ülkemizdeki 224 bin 824 kişi olan ve hâlâ yükselen ölü sayısıyla karşılaştırıldığında, sadece 4 bin 634 ölü sayısında kaldı (worldmeters.info/coronavirus).

Bu, basitçe istatistiksel olarak ABD'de yaşayan bir kişinin Çin'de yaşayan bir kişiden 200 kez daha fazla

koronavirüsten ölme ihtimali olduğunu gösteriyor.

Bu kapitalist sistem hakkında ne büyük bir suçlama!

Bu büyük farklılığa sebep olan nedir?

Çin, merkezi olarak planlanmış, sosyal sahiplenmenin olduğu bir ekonomidir; bu türden acil durumlarda toplumun bütün kaynakları sorunu çözmeye odaklanabilir. Birkaç insanın kârı değil, insanların sağlığı önceliklidir.

Bunun anlamı, eğer etkilenen alanlarda ticaretin kapatılması anlamına geliyorsa kapatılıyordu. Eğer insanların karantinaya alınması gerekiyorsa, planlar onlara yiyecek ve diğer gereksinimlerin güvenli bir şekilde dağıtılmasını güvence altına almaya görev yapıyordu. Eğer onlar işlerine gidemiyorlarsa evlerinden atılmayacak ya da açlığa mahkum olmayacaklardı.

Bunların tümü, virüs daha Wuhan'da ilk ortaya çıktığında göz önüne alındı.

Bu bir kapitalist ülkede, hatta ABD gibi zengin bir ülkede bile, havsalamın alabileceği bir şey değildir.

Şu anda bile, milyonlar işten çıkarıldı. İnsanlar virüs yüzünden ölümler küçük işletmeler batıyor. Ek işsizlik yardımları, Temmuz ayında sonlandırıldı. Nisan ayı 1200 dolarlık sözde bireysel "teşvik" ödemeleri, aylar önceden harcandı ve ne Trump ne de Biden yeni bir tanesinden bahsediyorlar (Belirtmek gerekir ki, çoğu milyonerler gerçekte Trump'tan daha çok Biden'ı destekliyor).

Bu kapitalizmdir. Eğer bir işçiyse, kendi başınızız. Bu kadar çok sorunun, bu kadar çok acının birikmesinin bu kâr sisteminden kaynaklandığı her geçen gün daha da açık hale geliyor.

Bu şekilde olmak zorunda değil. Baskı, direniş besler. Direniş, insanları ortak bir neden için savaşmak üzere bir araya getirir. Ve mücadele, semptomları hafifletmeye çalışmaktan daha derinlere gitmelidir. Hastalığın kaynağına ulaşmalıdır: kapitalizm.

Not: Workers World gazetesinin 19 Ekim 2020 tarihli Editör yazısından çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Arce'ye Saldırı Ve Madencilerin Koruması

Bolivya'nın seçilmiş başkanı Luis Arce dinamitle saldırıya uğradı.

Luis Arce, 5 Kasım akşamı, La Paz'da MAS Genel Merkezi'nde bir toplantıda iken dinamitle saldırıya uğradı, saldırı sırasında yaralanan ya da ölen olmadı.

Bolivya'da 18 Ekim'de seçimleri sosyalistlerin adayı Luis Arce'nin kazanmasının ardından karşı devrimci faşistlerin eylem ve saldırıları sürüyor. Bu saldırılardan birinde madencilerin lideri Orlando Gutierrez 28 Ekim'de öldürülmüştü.

MAS sözcüsü, "Luis Arce hükümeti, Bolivya'da herhangi bir illegal silahlı gruba veya silah kullanımına izin veremeyecek"lerini açıklarken, konuyla ilgili İçişleri Bakanı Arturo Murillo ya da "kendine başkan" Jeanine Anez'den bir açıklama yapılmadı.

Haber duyulduğunda Bolivyalı madenciler Luis Arce'yi korumak için harekete geçtiler. Daha bir hafta önce li-

derleri katledilen maden sendikaları liderleri toplanarak, Arce'nin karşılaştığı saldırıyı protesto ederek, "cumhurbaşkanının korunması için seferber olduklarını" açıkladılar.

Basın açıklaması yapan Bolivya Maden İşçileri Sendikası Federasyonu sözcüsü, Luis Arce'nin hükümetin başına geçişini garantiye almak ve son zamanlarda yaşanan protestoların önüne geçebilmek için 500'den fazla madencinin La Paz'a geleceğini duyurdu.

Bolivya'nın Merkezi İşçi Sendikası (COB) da Cumhurbaş-

kanı seçilen Luis Arce'nin 8 Kasım'da gerçekleşecek yemin törenini güvence altına almak için "olağanüstü hal" ilan etti; tüm sosyal örgütleri, konfederasyonları ve federasyonları Pazar günü Murillo Meydanı'nda yapılacak yemin törenine katılmaya çağırdı. Karşı-devrimcilerin saldırı ihtimaline karşı "Katılan örgütler, vandalizm, grevler ve ablukalar gerçekleştirilen ayrılmış, dönem ve sağıcı grupların olduğunu dikkate alarak Murillo Meydanı'nın çevresini de koruyabilecek yoldaşlar belirlemelidir" çağrısı yapıldı.

Luis Arce ve gelecek dönem başkan yardımcısı David Choquehuanca, 6 Kasım günü yerli yetkililerle sembolik bir açılış törenine katılarak, Bolivya halkının barış ve refahını yöneteceklerine söz verdiler. Resmi yemin töreni ise 8 Kasım Pazar günü yapılacak ve böylece bir yıllık darbe sona erecek.

Karşı-devrimci eylem ve saldırılar, Santa Cruz'da mağlup aday Luis F. Camacho'nun liderliğindeki Civic Strike tarafından yapılıyor. Civic Strike, yemin töreni öncesi işçileri genel greve çağırmıştı.

NOT: Gazetemiz baskıya gireceği sırada Luis Arce başkanlık için yemin ediyor, madenciler de başkent sokaklarında günlerdir tuttukları nöbetin ardından kutlamaları yapıyor.

